

Souznění s modrou krví

Ilka Pacšová

„Hadere? Hadere, kde jsi?“

Ze křoví po mé levici vykoukl stříbrný lišák. Mnozí by jeho lišácký kukuč mohli označit za roztomilý, ale nesměli by ho vidět právě teď, když měl tlamu a tlapy zbrocené krví.

„Cos to zase provedl?“ obořil jsem se na něj, ale on si z mého káravého tónu vůbec nic nedělal. Skoro to vypadalo, že se usmívá.

„Ukaž mi, Hadere, koho jsi zase pokousal!“

Vedl mě až na kraj lesa, kde ležel rozsápaný ovčácký pes. Naprosto jsem nechápal, jak malý lišák může svými tlapkami napáchat takovou škodu. Podle všech logických závěrů by neměl být ani schopen ho zranit, natož zabít. Já bych se spíš vsadil, že je to práce dvou medvědů a ne jen jednoho malého stříbrného lišáka. Na druhou stranu je fakt, že Hader pochází ze starého královského rodu, který už odpradávná provází členy naší rodiny v časech dobrých i zlých. Všichni stříbrňáci vždycky vykazovali neobyčejnou inteligenci a věrnost. Dokázali odlákat nepřátele, nosit korespondenci, vyčenichat jídlo a vesměs byli vzorně vychovaní. Nikdy nepokousali žádného člověka... Kromě Hadera ovšem. Stopy po jeho zubech už nosí nejméně tři chlapi z okolí rodiny. Navzdory posvátnosti stříbrňáků, měl tento malý jedinec v posledním případě zatraceně na kahánku. Nebýt mne, visel by dnes už někde na zdi jako vyschlá kůže.

„K čertu s tebou,“ vztekle jsem zavrčel při myšlence, že teď budu muset jít za ovčákem, zdvořile se mu omluvit a zaplatit psa. Na vteřinu jsem váhal, zda prostě a jednoduše nezdrhnout, ale kdyby nás vystopovali, byla by z toho katastrofální ostuda. Ne, to nebudu riskovat.

Rozhovor s ovčákem byl proklatě nepříjemný. Nebyl

sprostý, ani na mě nekřičel, ale tvrdě poukázal na to, jak je jeho stádo ohroženo do té doby, než sežene nového psa. Nakonec na mně vymámil slib, že uhradím všechna zraněná zvířata, která do té chvíle na pastvině objeví.

Zatraceně, zaklel jsem v duchu, ten chlap bude mít z téhle patálie dvojnásobný užitek... Trojnásobný... Jako by se mi v mysli ozval hlas někoho jiného. Už mi asi z té převýchovy Hadera přeskakuje v hlavě!

Popadl jsem neposlušného lišáka a zamířil k blízkému potoku, který tu sloužil ovcím jako zdroj vody. Tam jsem malého provinilce pořádně a bez milosti vymáchal. Vydrbal jsem mu pomocí přesličkového chumáče krev z tlapek i tlamy a naprosto se neohlížel na jeho vrčivé protesty. Po exekuci se Hader stáhl z mé blízkosti a trpce vyčítavým pohledem dával najevo svůj nesouhlas. Kdyby Hader nebyl osobním lišákem mé malé sestry Halky, hodil bych s největší radostí jeho výchovu na krk někomu jinému.

„Jestli toho parchanta někdo nenaučí, jak se má chovat správný stříbrňák, vlastnoručně ho stáhnú z kůže,“ prohlásil otec po třetím incidentu, který měl Hader s jedním sloužícím.

„Tatínku, tatínečku, nezabíjej ho,“ prosila nešťastná Halka, „sám jsi přece říkal, že je jen a jenom můj.“

„Zřejmě jsem ti ho svěřil příliš brzo. Uznávám, že v sedmi letech asi na jeho výchovu nestačíš, ale takhle to prostě dál nejde. Potřebuje pevnou ruku, a dost možná i pořádně vyprášit kožich, aby si nedovoloval na lidi.“

„Ale, tati...“

„Takže, moje milá,“ přísně pokračoval náš otec, „do tří dnů se rozhodni, komu ho svěříš na převýchovu! Já sice mnoho času nemám, ale když bude potřeba... Pár lekcí dobrého chování pod mým vedením by Haderovi neškodilo.“

„Ty bys ho mlátil, tati, a to já nechci. Víím, že mě Hader chrání, a za to si bití nezaslouží. Když už to musí být, tak

o to poprosím Vladana.“

Kus drzosti mé sestřičce vskutku nechybí. Já bych si s otcem v životě takhle mluvit nedovolil. Nechápu, čím to je, že jí to vždycky projde.

„Souhlasím. Ale ber na vědomí, že je tvůj lišák v podmínce. Jestli ještě jednou ponoří svůj chrup do lidského masa...“ otec se zarazil, když viděl Halčiny vykulené oči, kde se mísil strach a vzdor. Pak ale jeho drobné ušklíbnutí signalizovalo, že změnil svůj původní úmysl. Jak ho znám, měl na jazyku rozsudek smrti. Nejspíš usoudil, že je Halka opravdu ještě dost malá na to, aby to pochopila, a dokončil svou výhrůžku jinými slovy: „...tak ho nechám odvézt do pustin na severu a vypustit do divočiny. Jasně?!“

„Jasně,“ stvrdila sestřička úmluvu třesoucím se hláskem. Rychle vycouvala z rodičovského dosahu, protáhla se dveřmi a zmizela. Otcova pozornost se přenesla na mě.

„Jestli se ten malý lump zatraceně rychle nenaučí poslouchat, tak ho radši někde venku zabij a svedeme to na vlky,“ řekl tiše jen pro mé uši.

Možná byl otec tvrdý, ale ne krutý. Já před ním měl už odmalička veliký respekt. Jako mladý byl s dědou ve válce, která ho podle jeho slov zocelila. Když děda zemřel, ujal se hrabství on a myslím, že se lidem tady u nás daří pod jeho vedením celkem dobře. Sklouzl jsem pohledem na stěnu za jeho zády, kde visel dědův meč. Vždycky jsem po něm toužil a otec to věděl. Když jsem si myslel, že se nedívá, chodil jsem se jako kluk nábožně dotýkat jeho skvělého ostří. Otec slíbil, že ho dostanu, až se stanu mužem. Zeptal jsem se ho, kdy to bude, ale on se vždy jen zasmál a stále opakoval: „Až tě začnou zajímat chlapské záležitosti.“ No a když jsem se ptal dál, jen mi doporučil, abych o tom přemýšlel. Učil jsem se jezdit na koni, bojovat s mečem i kuší, zápasit holýma rukama, ale asi to pořád ještě nestačilo.

„Pořádně toho malého darebáka skřípni, ať se naučí respek-

tu,“ důrazně mi doporučil táta ještě mezi dveřmi, „jinak z něj bude jen kožešina na zdi.“

Prošel jsem halou kolem pokoje mé matky a s povzdechem pohlédl na jejího starého lišáka, Haderova strýce, který elegantně seděl na vyhrazeném místě v hale a hrdě vystavoval na odiv svou stříbrnou kožešinu. Vždycky mi vrtalo hlavou, proč stříbrné lišky dávají přednost společnosti žen. Nás muže sice poslouchaly, ale když si mohly vybrat, hrály si a odpočívaly v blízkosti sukni. Teď jsem potřeboval najít Halku. Objevil jsem sestřičku až v ložnici. Byla zalezlá v koutě za postelí, kde objímala Hadera, který jí spokojeně dřímal na klíně.

„Slib mi, že na něj dáš pozor,“ škemrala, když jsem vzal stříbrňáka do náruče, abych ho odnesl, „on je hrozně chytrý a hodný.“

„Kdyby byl tak hrozně chytrý, neohrožoval by sebe ani tebe kousáním do lidí,“ namítl jsem.

„Nejspíš měl dobrý důvod je rafnout,“ zaškaredila se na mě.

Nechal jsem to bez komentáře a zamířil ke dveřím. Lítostivě sledovala, jak odnáším jejího oblíbence. V zájmu nás obou jsem doufal, že se lišák opravdu nechá převychovat. Neuměl jsem si představit, že bych ho dokázal zabít, jak žádal otec.

Tohle všechno se mi v mysli opakovaně promítlo, když jsme rázovali pryč od louky s ovce a od ovčáka, který na Haderově lumpárně tak nekřesťansky vydělal. Schlíplý mokrá lišák se mi držel v patách. Ohlédl jsem se po něm jen jednou a zase pocítil nával vzteku nad jeho chováním. Kdyby v té chvíli někam zmizel, tak mi to bylo ukradený. Snad by bylo opravdu lepší se domů vrátit bez něj. Úplně mi zkazil den, na který jsem se tak dlouho těšil.

Mířili jsme na pastviny koní, kde na mě čekala Viana. Když se zhruba před dvěma roky narodila naší nejrychlejš-

ší klisně, otec mi ji daroval. Už mnohokrát jsem byl na pastvinách, abych se s ní skamarádil a pomohl při jejím tréninku.

Tentokrát jsem se kvůli lišákovi vydal na pastviny pěšky, abych měl čas ho po cestě umravnit. Sice jsme museli přespát v lese, ale to pro mě znamenalo spíš příjemný zážitek než problém. No, příjemný... Náš stříbrňák se postaral o to, aby moje probuzení patřilo do kategorie těch, které by si člověk rád odpustil. Je to prostě nezvladatelný a nevypočitatelný parchant! Ale zabít? Zabít bych ho nedokázal. Ideální by bylo, kdyby se sám někde ztratil. Zatracená práce! A to už jsem si včera myslel, jak se mi převýchova daří. Poslouchal na slovo, splnil všechny příkazy, tvářil se roztomile a večer mi usnul schoulený na klíně. A ráno?! Vztek na Hadera mě neopouštěl ani při nejrychlejší chůzi, jakou jsem dokázal na nerovném terénu vyvinout.

Na pastviny jsme došli krátce po poledni bez jídla a bez jediné zastávky. Lišák už měl kožešinu zase krásně suchou a stříbřitě lesklou. Držel se opodál a já si ho nevšímá. Zato lidé ze statku, kam jsme dorazili, ho hned lákali k sobě a lovili po kapsách různé pamlsky, aby mu je nabídli. Hader se nechal hladit a spokojeně hltal všechno, co se v přátelských dlaních objevilo, dokonce včetně mrkve, nad kterou jindy ohrnoval čumák.

Chvíli jsem mu záviděl, ale pak mě majitel statku také pozval ke stolu, kde v průběhu jídla spolu s hladem zvolna odplul i můj příval vzteku. Znovu jsem se začal těšit na setkání s mou nádhernou a něžnou klisničkou.

Ukázalo se, že si mě už docela dobře pamatuje a připadalo mi, že roste do krásy. Z nohatého hříběte se vyklubal krásně stavěný kůň. Snad už brzo bude schopná intenzivnějšího výcviku. Příští jaro už si ji odvedu do stájí u nás doma, kde jsem zatím využíval služeb starého dobráckého valacha. Ten už ale nebyl nejmladší a kvůli jeho pomalosti jsem byl občas terčem posměšných žertů. O to větší radost

mi dělala Viana svým temperamentem. Ve spolupráci se stájníkem jsem jí nasadil jednoduchou ohlávku. On potom osedlal její matku, abych se mohl pořádně projet po okolí. Vianu jsem jako při většině delších vyjížděk vedl na oštěži, aby si zvykla, že nemůže pobíhat kolem nás, jak se jí zlíbí. Už proti tomu ani neprotestovala a klusala ochotně vedle své matky. Jen ji občas dokázala vyvést z míry křepelka vylétající z blízké trávy nebo vyplašený zajíc.

Hader k mému překvapení nezůstal na statku, kde ho rozmazlovali, ale připojil se ke mně a běžel několik metrů za mým koněm. Udivilo mě, že ho ani polní živočichové nezlákali k lovu. Nebýt dnes ráno toho rozsápaného psa, byl bych přísahal, že se chová vzorně.

Objeli jsme skoro celé pastviny, náležející zdejšímu statkáři, který byl uznávaným chovatelem koní. Zastavil jsem na kraji lesa, odkud byl překrásný výhled na okolní krajinu. Měl jsem v úmyslu se tu na chvíli posadit do trávy a vychutnat si neobvyklý klid sluncem prozářeného odpoledne. Sotva jsem se svezl ze sedla na zem, už u mě byl Hader a začal koním chňapat po nohou.

„Okamžitě toho nech!“ ohnal jsem se po něm volnou částí oštěži, které jsem měl v rukou. Koně začali nervózně tančovat kolem mě.

„Hadere! Já tě fakt zabiju!“

Ladně uhnul před mým kopancem a ňafnul, jako by mi chtěl něco říct. Bylo mi jasné, že z odpočinku nic nebude. Znovu jsem nasedl a zamířil k roklině, kudy vedla zkratka ke statku. Hader se pletl koním pod nohy a v mém podvědomí se objevil nepříjemný pocit, že bych měl jet jinudy. Zahnal jsem neopodstatněné obavy a na truc Haderovi jsem pobídl koně k rychlejšímu klusu ve zvoleném směru. Zpomalil jsem až ve zúžené části soutěsky mezi skalami. Ohlédl jsem se po lišákovi, ale neviděl jsem ho. V tom okamžiku začaly ze skály před námi padat šutry a suť. Koně se polekali a začali se plašit. Otočil jsem je, abych

odjel pryč z nebezpečného úseku a ke své hanbě musím přiznat, že až do okamžiku, kdy ke mně přiskočil chlap jak hora, mě nenapadalo, že se může jednat o útok a že bych měl být obezřetný. Dlouhou tlustou větví mě srazil ze sedla a já si při pádu vyrazil dech. Další úder mířil na mou hlavu. Jako by v té chvíli za mě jednal někdo jiný. Uhnul jsem a odvalil se stranou. Muž tím úderem zlomil klacek a zlostně ho odhodil stranou. Vrhł se na mě holýma rukama, a jak jsem se snažil uniknout, zahákl mi zezadu loket pod krk. Pokusil jsem se ho přehodit přes hlavu, ale byl příliš těžký a příliš zkušený na to, aby něco podobného nečekal. Kroutil jsem se na všechny strany, abych obnovil činnost, která plíce zásobuje vzduchem, ale neměl jsem proti jeho síle šanci. Ohnul jsem hlavu co nejvíc dopředu, pokusil se ho kopnout a pak zprudka udeřil hlavou vzad do jeho obličeje. Trefil jsem se a odměnou mi bylo jedno nadechnutí. Koutkem oka jsem zahlédl, jak oba koně prchají z našeho dosahu.

Ve chvíli, kdy už jsem pociťoval zoufalý nedostatek vzduchu, muž zařval bolestí a trochu uvolnil sevření. Pak zařval znovu a mně se podařilo vysmeknout. Vrazil jsem mu loket do bránice, ale účinek to nemělo. On prostě patřil do úplně jiné váhové kategorie. Mých pěstí si ani v nejmenším nevšímal a sáhl ke svému boku pro mačetu. Máchl někam do prostoru vedle mě a já jen zahlédl stříbrnou šmouhu, která se snažila uniknout z dosahu ostří. Zaskučení prozradilo, že asi neúspěšně. To mě rozzuřilo a prudce jsem kopl do ruky, ve které třímal zbraň. Zařval a švihł tentokrát směrem ke mně. Nedosáhl a chystal se útok opakovat. Problém byl, že stál mezi mnou a únikovou cestou. Vrhł jsem se stranou do kotoulu a sebral při tom velký kámen. Bez prodlení jsem ho po něm hodil. Bohužel tomu chyběl náležitý rozmach. Šutr mu natrhl obočí, což ho zpomalilo sotva o sekundu. Další švih jeho ruky s mačetou mi způsobil palčivou bolest na rameni a na prsou. Znovu jsem se

odkulil a pocítil náhlý úbytek sil. Je po mně, pomyslel jsem si. Stačí jeden úder a už nikdy se neprojektu na Vianě. Svět před očima se mi rozmazával. Vzdáleně jsem vnímal zuřivé vrčení a jek boje. Jakási šílená příšera drásala čísi hrud' a ruce jsem měl lepkavé krví. Pak na mém těle zadupaly zvířecí tlapy a probudily zatraceně nepříjemnou bolest.

„To stačí! Koně máme, tak mizíme,“ řekl někdo nevzrušeně. Podíval jsem se tím směrem, ale než se mi podařilo zaostřit, propadlo se mé vědomí do milosrdné nicoty...

Svět se ke mně vracel v houpavých rozmazaných obrysech. Pokusil jsem se narovnat zkroucenou nohu a bolest vystřelila k mé mysli takovou silou, že jsem si přál nevnímat. Pro jistotu jsem se přestal o cokoli pokoušet. Postupně jsem zaostřil na osamělý stromek vyrůstající ze skalní stěny. Byl štíhlý a celý pokroucený, jak se dral nahoru za sluncem. Pohnul jsem rukou a zase mě zaskočila vlna bolesti.

„Nehýbej se! Ničím nehýbej a neusínej,“ promluvilo ke mně v mysli mé druhé já. Poslechl jsem a soustředil se jen na dýchání a koukání vzhůru.

Ani dýchání nebylo úplně snadné, protože mě cosi tížilo na hrudi. Co se vlastně stalo? Jakmile jsem si vybavil vyjížděku s koňmi, všechny vzpomínky se vyrojily jako podrážděné vosy. Kde se tady, sakra, vzali lupiči?! A já hlupák se nechal okrást jako tupá ovce. Naši dva nejlepší koně jsou v tahu. Znovu jsem pohnul rukou, abych se podrpal na krku. Bolest se mi zakousla do hrudi, ale toho mravence, co mi lezl po krku, jsem smetl.

„Máš v kapse nůž?“ zeptalo se mé podvědomí. Sunul jsem namáhavě pravačku až ke kapse u vesty a nahmátl zavírák, který jsem si před cestou nechal nabrousit. No jo, ale k čemu mi ta kudla bude?

„Moje chlupy se přilepily ke tvé ráně. Kdybych je odtrhl, začal bys zase krvácet.“

Tohle už nemohlo být mé druhé já. Co se to sakra děje?!

„Naše krev se promísila a došlo k souznění.“

Souznění? To už jsem někde slyšel. Aha. Přece staré báje! Souznění s modrou krví... Jak jen to bylo? Uctívejte moudré z národa čtyřnohých, neboť oni jsou vyvoleni pozvednout lidské smysly a otvírají cestu k zázrakům nevídaným a neslychaným...

„Vaše báje přehánějí. A modrá krev je taky blábol. Správně mělo být napsáno moudrá krev.“

„Lišák?“

„No, to je dost, že ti to došlo. Při smísení krve došlo k souznění, takže mě teď slyšíš lépe než dřív.“

„Nikdy jsem tě neslyšel.“

„Ale slyšel. Jenže jsi nechtěl naslouchat. Kdyby ses trochu snažil, mohli jsme se téhle nebezpečné rokli v klidu vyhnout. Ale né, ty máš prostě svou hlavu a nedáš ani na své instinkty, natož na mé rady!“

„Zrovna ty mě budeš poučovat!“

„Jsem rád, že mě slyšíš a že mi konečně rozumíš. Zatím žijeme, a když se budeme oba dostatečně snažit, mohlo by to tak i zůstat.“

Zkusil jsem pohnout levou rukou, abych otevřel zavírák a zaúpěl jsem bolestí. Ne, levačkou to nepůjde. Pomocí prstů pravé ruky jsem ho pootevřel, zahákl špičku o opasek a tahem srovnal do správné pozice.

Protože jsem si na hrud', kde Hader ležel, neviděl, musel jsem zjišťovat situaci pohmatem. Bylo to přesně tak, jak říkal. Jeho dlouhé chlupy jsem měl přilepené k hrudi. Nevím, jak dlouho jsem je odřezával, protože ta námaha opakovaně probouzela bolest a tu a tam jsem sklouzával do bezvědomí. Zdálo se mi, že to trvá celou věčnost.

„No sláva,“ ozval se jeho hlas, „konečně mohu dojít pro pomoc. Ale nejdřív...“

Jak slezl, hned se mi lépe a volněji dýchalo. Pak jsem ucítil, jak mi něco teplého smáčí hrud' a krk. Bylo to příjem-

né... Tedy, bylo to příjemné do té chvíle, než k mému nosu dorazil smrad a do mé mysli poznání, o co tu běží.

„HADERE, JÁ TĚ ASI FAKT ZABIJU! CO TO ZASE DĚLÁŠ?“

„Kdybys byl fit, požádal bych tě o totéž,“ pobaveně odpověděl hlas v mé mysli. „Je to cesta, jak urychlit léčení ran a zmírnit bolesti. Je to desinfekce a zároveň tě to ochrání před zdejším hmyzem, než se vrátím.“

„Víš, jak to smrdí?“

„Mezi námi je souznění. Moje moč tě dokáže vyléčit.“

„Radši bych měsíc úpěl v posteli, než takhle smrdět!“

„Zůstaň v klidu, pokusím se přivést lidi ze statku co nejrychleji,“ dotkl se čumákem mé tváře a zmizel. Setrval jsem v jakémsi polospánku a nehýbal se, takže bolest jen tupě pulzovala v levém rameni. Začínala mi být zima. Taky mě nad pravým bokem tlačil do zad nějaký kámen. Možná bych se mohl zkusit odsunout o pár centimetrů, pomyslel jsem si, ale bál jsem se návratu bolesti. Nakonec jsem to risknul. Zabořilo to, ale už ne tak hrozně, jako při prvním probuzení. Ohmatal jsem si hrudník a zjistil, že poranění začíná někde na rameni a táhne se šikmo přes hrud.

Pak se ozval tlumený hluk kopyt a hlasy. Vlhký dotek Haderova čumáku mě uklidnil. Jsou to přátelé.

„Jste v pořádku, Vladane?“ starali se, otřeli mě vlhkým hadrem, což bylo sice příjemné, ale dala se do mě zimnice.

„Jak ho dostaneme domů?“

„Fuj, to je smrad. Snad ho ti lumpové ještě navíc nepochcali...“

„Třeba se mu jen uvolnil močový měchýř, když byl v bezvědomí,“ tiše prohodil jeden z mých zachránců a já v duchu Haderovi spílal nevybíravými slovy. Velmi dobře jsem si dovedl představit, jaké vtípky teď budou na moji adresu v našich stájích kolovat. Zaúpěl jsem, když mě zvedali do nosítek. Bolest se probudila v takové síle, že jsem omdlel. Možná to bylo dobře, protože další probuze-

ní už se konalo v čisté voňavé posteli a i já jsem byl svlečený a umytý. Svět se sice ještě trochu točil, ale bolest už byla podstatně snesitelnější, když jsem se pohnul a rozhlédl. Ležel jsem pohodlně na několika polštářích. Na hrudi jsem měl obvaz a vedle postele byla sklenice s vodou. Stačilo jen natáhnout ruku a napít se.

„To sis tedy schrupnul pěkně dlouho,“ vyskočil na postel lišák. I on měl kolem těla obvaz a neopíral se na pravou přední tlapu.

„To jsme dopadli, co?“ zašklebil jsem se na něj a zamračil se, když se mi vybavilo, o které dva koně jsme kvůli lupičům přišli.

„Mohli bychom se navzájem uzdravit,“ navrhl lišák a já rozhodně zavrtěl hlavou.

„Ne, žádné další počůrávání už nebude!“

„Škoda,“ stočil se v posteli na mých nohou do klubíčka tak, aby na mě viděl.

„Děkuji, žes mi přivedl pomoc.“

„Taky jsem za tebe bojoval,“ připomněl mi.

„Ano. Díky za všechno.“

„Jsi první, kdo se obtěžoval mi poděkovat. Příjemná zkušenost,“ téměř zavrhnul blahem a přisunul se v posteli na dosah mé ruky.

„Podrbej mě nad ocasem, něco mě tam hrozně svědí a přes ten obvaz si na to nedosáhnu,“ vyvedl mě vzápětí z omylu, že ta změna pozice byl projev jeho přichylnosti. Zaškrundalo mi v žaludku a pociťoval jsem nutkání na záchod.

„Haló, je tu někdo?“ zavolal jsem směrem k pootevřeným dveřím.

„Marná snaha,“ podotkl lišák, „právě venku sedlají koně, aby našli a zlikvidovali ty lumpy, co nás přepadli. No a ostatní jim tam zřejmě udílejí dobré rady. Musíš chvíli počkat, nebo vstát bez cizí pomoci.“

„Bez pomoci? Vždyť jsem málem umřel!“

„Pha. Povrchová rána, kterou ti zašili! Tomu říkáš zranění?“

„Bolí to jak čert!“

„Fakt?“

„Nó... Tam v roklině to bylo horší.“

„Tak vidíš. Moje léčba už zafungovala. Kdybychom to provedli ještě jednou...“

„Hadere!“ skočil jsem mu do myšlenek. „Tak na to zapomeň!!!“

„... mohl bys klidně vstát a jet s nimi,“ dokončil svou řeč bez ohledu na můj odpor, „a kdybys totéž provedl i ty se mnou, mohl bych konečně rozcupovat ten hnusnej obvaz, co mi omotali kolem těla.“

„Víš, co by si mysleli, kdyby mě tu našli v pročůrané posteli?“ chtě nechtě jsem se té představě musel zasmát.

„No přece, že jsi vážně nemocný a bezvědomí se ti uvolnily svaly...“

„Hadere! Buď tak laskav a nezabíhej do detailů,“ zaškaredil jsem se na něj. Podezíral jsem ho, že má z mého odporu k moči legraci.

Pokusil jsem se posadit. Rameno při tom sice bolelo, ale když jsem se neopíral o levou ruku, šlo to. Na záchod jsem došel bez větších problémů a hned jsem se cítil lépe.

„Taková škoda,“ fňukl stříbrňák, který se mi držel v patách, „kdybys neměl hloupé lidské zábrany, mohl jsi mi pomoci.“

„Neotravuj už s tím.“

Zvenčí se ozvalo hlasité halekání, odvetná skupinka už asi vyrazila na cestu.

Zaškundalo mi v žaludku. Možná by nebylo od věci se rovnou zastavit v kuchyni.

„Mladý pane,“ spráskla ruce kuchařka, „neměl jste ještě zůstat v posteli?“

„No, vlastně mám tak trochu hlad.“

„Ale to je výborné! Posadte se támhle u okna, nakrájím

vám kousek šunky s chlebem. Omlouvám se, ale polévka ještě není hotová.“

„Nedělejte si se mnou starosti, šunku si dám moc rád,“ usmál jsem se na ni a dobelhal se ke stolu. Lišák se mi posadil u nohou a šilhal po talíři, který žena přinášela na stůl.

„Neboj se, ty můj stříbrňáčku,“ zlehka ho pohladila po uších, „tobě dám zbytky vařeného kuřátka od včerejška.“ Spokojeně jsme se pustili do jídla. Po chvílce jsem ještě dostal bylinkový čaj. Sice mi moc nechutnal, ale nekomentoval jsem to, abych nevypadal jako nevděčník.

Najednou se zvenčí ozvalo bouchání, řinčení železa a podivný rachot. Následovalo několik výkřiků. Kuchařka se vrhla k oknu a já se snažil také vměstnat vedle jejího korpulentního těla, abych zahlédl, co se to tam děje.

„Zatracení hajzlové,“ zamračila se, „určitě si vyčíhali, až naši chlapi budou pryč.“

Pak mi konečně uvolnila výhled: „Tak co, mladej, jsou to ti, co tě přepadli?“

Pominul jsem fakt, že mi najednou začala tykat a zadíval se na dvůr. Když jsem uviděl mohutnou postavu, zamrazilo mě až v kostech.

„Jo, jsou to oni,“ vyschlo mi v puse.

„Tak to by vás tu neměli najít,“ bleskurychle sklidila talíř i hrnek. Haderovu misku kopl pod polici s nádobím.

Pak zručným pohybem vyklopila jednu postranní mříž nad topeništěm, která v nové pozici mohla sloužit jako provizorní žebřík.

„Tak šup, oba dva, rychle dovnitř,“ poháněla nás nekompromisně. „A nebojte se, pod vámi nezatopím. Hlavně buďte absolutně zticha! Jasně?“

Namáhavě jsem se soukal malým otvorem nahoru. Uvnitř bylo víc místa, než jsem čekal. Kuchařka mi podala lišáka, po něm dvě celé šunky, tři chleby, dva demižóny a mísu buchet.

„Musíme něco schovat pro naše chlapy, až se vrátí,“ vysvětlovala. Tihle loupeživí hajzlíci většinou berou jen koně, zbraně, cennosti a jídlo. Takže tam ani nepípněte, ledaže by šlo o život. Jasně?“ Přibouchla za námi mříž.

Začernil jsem si obličej, aby mě náhodou neprozradila světlá tvář, až budu pozorovat, co se děje v kuchyni. Žena rozhodila po stole zeleninu a do ruky si vzala velký nůž. Obdivoval jsem její duchapřítomnost a klid. V další vteřině dovnitř vtrhli tři muži.

Zabrali a zkontrolovali prostor kuchyně během jediné minuty. Kuchařka teatrálně upustila nůž a začala se rozčilovat. Mohutný chlap s podrápanýma rukama, který mi tak snadno sebral dva nejlepší koně, se s ní nepáral. Chytil ji zezadu a na krk jí přitlačil ostří sebraného kuchyňského nože. To ženě vzalo chuť se hádat. Určitě se potila strachy stejně jako já a tu kudlu na krku jsem jí fakt nezáviděl. Šéfem trojice byl muž, kterého jsem poznal hlavně po hlase.

I tentokrát svého hřmotného kamaráda okřikl: „Ještě ji nezabíjej. Ať nám nejdřív ukáže, kde je jídlo a chlast. Ty ji při tom pohlídej a my zkontrolujeme zbytek domu.“

„Při tom chci bejt taky,“ mračil se hromotluk.

„Neboj se, o nic nepřijdeš. Kořist se mezi všechny rozdělí až večer.“

„Jen aby,“ mumlal nespokojeně muž a díval se za svými kumpány s nedůvěřivým úšklebkem.“

Lišák se vedle mě zavrtěl a vtlačil svou hlavu do mého klína: „Honem, pospěš si, teď máme šanci ovládnout jeho ducha.“

„Cože?“ naprosto jsem nechápal, co tím Hader myslí.

„Neptej se a dej mi ruce kolem těla. Já se stočím kolem tvé ruky a dál uvidíš. Povedu tě a trochu těm darebákům zatopíme.“

Sice mi nebylo jasné, co má v úmyslu, ale v tom stísněném prostoru jsem stejně neměl moc šancí se bránit jeho

nápádům. Stalo se však něco, co mě šokovalo. Najednou jsem se vznášel mimo své tělo a jakási podivná síla mě obtáčela a táhla skrz očouzené mříže ven z úkrytu. Mířili jsme směrem k obrovskému banditovi. Začal jsem si uvědomovat, že jsme jako dvě užovky, co se zapletly do jediného klubka. A v každičkém místě, kde se naše dvě éterická já dotýkala, to jiskřilo nepatrnými bílými hvězdičkami energie. Naprosto jsem nechápal, jak je něco takového možné. Cítil jsem Haderovy myšlenky, jako by to byly moje vlastní. Souznění... Takhle to tedy vypadá! Mé příjemné pocity ale vzaly za své v okamžiku, kdy jsem se dotkli těla našeho nepřítele. Zaplavila nás vlna jeho emocí, myšlenek a pochybností. Chtěl jsem se rychle odpoutat, ale Hader to nedovolil.

„Do ničeho se nepleť a zůstaň v klidu,“ požádal mě a já vzápětí uslyšel, jak mluví k banditovi.

„Jak jsi velký, tak jsi hloupý, když se necháš zavřít v kuchyni, zatímco šéf s ostatními sbírá cennosti po celém domě. Proč je proboha posloucháš, když se ti ani jeden z nich nemá šanci vyrovnat? Jsi ten nejsilnější a nejodvážnější. Kdybys byl šéfem bandy ty, dávno už byste měli vše, po čem chlapi touží. Proč někomu otročit, když všechno, co chcete, stačí najít a vzít si to? Jen se nebát a přinutit druhé, aby tě poslouchali! Však ona to ta hloupá kuchařka zvládne i bez tebe. Na co čekáš? Tak běž a ukaž ostatním, kdo je tady šéfem! Budou se tě bát a budou tě poslouchat, stačí jen odkázat do patřičných mezí toho nafoukance, co vám velí.“

Konečně mi došlo, co tím lišák sleduje. Kdyby se bandité porvali mezi sebou, měli by pak zdejší chlapi větší šanci se s nimi vypořádat. A tenhle hromotluk je možná natolik omezený, že by mohly lišákovy myšlenky padnout na úrodnou půdu.

Opatrně jsem se přidal: „Tolik už jsi toho pro ně udělal a oni tě jen využívají a okrádají. To si přece nezasloužíš.“

Jsi předurčen rozkazovat. Máš na to, abys všechny, co by ti v tom chtěli bránit, odkázal do patřičných mezí.“

Cítil jsem posun v jeho myšlení. Pochybnosti se zafixovaly v jistotu. Prostřednictvím kontaktu jsme cítili zdvihající se emoce a vztek.

„Jdi si to s šéfem vyříkat,“ hecovali jsme ho a modlili se, aby si nevybil zuřivost na kuchaře. Ta naštěstí právě z kouta vylovila dvě láhve s vínem, což hromotluk spokojeně odkýval. Zamířil ke dveřím a naše propletená existence spolu s ním. Jakmile jsme byli pryč z kuchyně, prostředí kolem sebe jsme vnímali jako podivnou tvarovanou mlhu, ze které zřetelně barevně vystupovaly siluety živých bytostí. Vnímali jsme i pavouky, stonožky, dokonce myš v díře za zdí. Ostatní neživé předměty se rýsovaly spíš jen v odstínech šedi. Pluli jsme chodbou, nahlíželi do místností a pak zase po schodech dolů a do stáje, kde jsme konečně našli kumpány našeho lumpa. Do karet nám hrálo štěstí. Právě si dělili tabák a náš hromotluk mezi ně vlétl jako dělová koule.

„Co to tady je?!“ chytil pod krkem šéfa a zdvihl ho na špičky.

„Dělit se mělo až večer, nebo snad ne?!“ V jeho otázce bylo tolik zloby a zadržované zuřivosti, že i šéf jejich party začal místo nadávání koktat a vysvětlovat.

„To, to, to přece vidíš, že jsme jednu část nechali i pro tebe.“

„Ty lžeš! Pořád mi lžeš! Už ti nevěřím, ty hajzle, už mi nebudeš poroučet, já s tebou končím, rozumíš?!“

Ostatní muži se rozestoupili a utvořili kolem nich jakýsi kruh. Šest párů očí sledovalo, co se ze vznikajícího konfliktu vyklube. Hromotluk klepal svým velitelem a my s lišákem jsme ho povzbuzovali. Ani jsme si nevšimli, že ohrožený muž sáhl k pasu, a ačkoliv byl napůl přiškrcený, sekl svým tesákem hromotluka do stehna. Ten sice sykl bolestí, ale ve své zuřivosti si ani neuvědomil, že krvácí.

Aniž protivníka pustil, chytil jeho paži s nožem, drtivým stiskem mu ochromil ruku, až nůž dopadl na zem. Pak přehmátl od ruky k chlapíkově opasku a vši silou se rozběhl proti nosnému trámu stáje. Brutálně narazil protivníkovu záda na dřevo. Asi by to jeho šéf přežil, kdyby na tom místě nebylo náhodou několik skob na zavěšování koňské výstroje. Takto tam zůstal přišpendlen jako motýl a jeho život trhaně pohasínal. Ostatní chlapi se semkli kolem hromotluka a vytáhli zbraně. Rozzuřeného obra už ale nedokázala zastavit žádná hrozba. Také sáhl k pasu pro zbraň a začal kolem sebe nepřičetně mlátit. Někdo mu vrazil vidle do ledvin. Další dva muži se váleli na podlaze v krvi a drásali nehty udusanou hlínu. Zbylí čtyři se snažili zpacifikovat svého šíleného kolegu, ale nedařilo se jim to.

„Je nejvyšší čas se odpoutat. Musíme zpátky,“ oslovil mě naléhavě Hader a snažil se odtrhnout od toho chumlu emocí. Byl bych mu rád pomohl, ale nebyl jsem si jist, jak na to. Neměl jsem ruce, abych mohl pádlovat ve vzduchu a éterický pohyb se asi řídil jinými pravidly než ten fyzický. Začal jsem tedy aspoň myslet na své tělo a na cestu, kterou musíme proplout do kuchyně. Pomohlo to. Pomaličku jsme se začali sunout správným směrem. Jiskřičky v místech našeho kontaktu se zabarvily do modra, byly menší a řídkší. Trvalo celou věčnost, než jsme se dostali ke kuchyňským dveřím. Kuchařka je zrovna otevřela, aby nakoukla do chodby. Protáhli jsme se dovnitř. Jenže ona se vzápětí otočila ke krbu a otevřela mříž. Strčila hlavu do naší skrýše dřív, než jsme se stačili vrátit ke svým tělům. Ta tam bezvládně ležela ve vzájemném objetí. Žena natáhla ruku do stíněného špinavého prostoru a začala třást mým ramenem.

„Jestli naše těla oddělí, je po nás,“ zpanikařil Hader a dral se silou mocí kolem ní dovnitř, „honem, rychle, dělej! Tak si k čertu pospěš!!!“

Jeho panika mě nakazila. Vrhel jsem se vpřed, abych docí-

lil kontaktu dřív, než naše těla odtrhne. Zaplavila mě tělesná odezva.

„Né né, tam né!“ ječel na mě v mých myšlenkách Hader, ale to už mě kuchařčina ruka popadla za ocas... Za ocas? Můj žaludek udělal kotrmelec, když jsem se prudce nadechl. Zaplavilo mě neuvěřitelné množství informací prostřednictvím smyslů. Kuchařka smrděla po česneku, po nějaké nepříjemné voňavce a po strachu. Viděl jsem, jak zdvihám hlavu a zmateně se rozhlížím. Jak se mohu vidět z tohoto úhlu. Moje mysl odmítala připustit nový fakt. Něco bylo v nepořádku... Něco bylo zatraceně v nepořádku! Podrbal jsem se zadní tlapou v kožichu, protože mě hrozně svědilo místo pod obvazem.

„No tak, mladej pane! Jste v pořádku?“ zeptala se žena naléhavě. „Už můžete vylézt. Ničeho se nebojte. Právě jsem zahlédla oknem, jak se vracejí naši chlapi. Už se opravdu nemusíte bát.“

„No, já se... To bude dobrý...“ promluvil poněkud nejistě a chraptivě můj hlas.

„Opatrně polezte ven, ať se vám neotevře zranění. Lišáka vezmu radši sama,“ prohlásila rezolutně a její ruka mě popadla pod břichem.

Zazmítal jsem se v protestu. Tohle přece není možné! Já nechci být v tomhle těle. Pomozte mi někdo, prosím, ať je všechno v pořádku!!!

Opět si mě přitáhla za ocas, stiskla dlaněmi tak, až moje zranění prudce zabořilo a hodila mě na kuchyňskou podlahu. Instinktivně jsem dopadl na všechny čtyři a vykvikl bolestí. Z mé nové perspektivy vypadla kuchyň úplně jinak. Couvl jsem pod stůl a začal si prohlížet své tlapy. Natočil jsem hlavu, abych zahlédl i část těla a ocas. Ať už jsem chtěl či nechtěl, musel jsem přijmout fakt, že se nacházím v těle stříbrného lišáka. Zatím se ze skryše vedle krby s lomozem vysoukalo za pomoci kuchařky mé původní tělo. Hubený mladík, špinavý od sazí, se snažil

udělat pár kroků, ale zapotácel se a musel se chytit židle, aby neupadl. Žena mu pomohla se posadit.

Zvenčí se ozvaly rozrušené hlasy a další rachot. Nebylo rozumět, o čem se tam mluví, ale chvíli trvalo, než ten halas utichl. Pak se ozval dusot na chodbě a dovnitř vtrhl majitel statku.

„Teto Růžo, jsi v pořádku? A co on? Nestalo se vám nic?“

„Jenom pár modřin, s tím si nedělej hlavu, Petře. Radši zkontroluj ostatní. Já zatím tady mladýho šoupnu zpátky do postele.“

„Neublížili mu?“

„Schovala jsem ho do krbu. Sice se tam trochu ušpinil, ale nic se mu nestalo. Ještě zkontroluju, jestli se mu nepotrhalý stehy na ráně.“

„To bude dobrý,“ zachraptělo moje tělo a muž spokojeně přikývl. Lokl si ze džbánu, který mu kuchařka úslužně nabídla, usmál se na ni a zase zmizel v chodbě.

Žena nabrala do umývadla teplou vodu z kotlíku vedle ohniště a začala umývat moje lidské tělo. Stáhla z něj špinavou košili a prohlédla ránu pod obvazem.

„Všechno v pořádku. Tak jdeme!“ zavelela a popadla mladíka kolem pasu, aby mu pomohla. Rozběhl jsem se za nimi. Ještě že se nikdo z nich nedíval. Zamotaly se mi nohy. Sakra! Jak se správně běhá po čtyřech? Když jsem se snažil soustředit, bylo to ještě horší. Bál jsem se, že mi utečou, a přestal myslet na tlapy. Najednou to šlo samo.

V pokoji kuchařka svlékla mladíkovi i špinavé spodky a oťrela mu nohy, aby nezamazal postel.

„Hezky odpočívejte, mladej pane, já skočím dovařit polívku, abyste dostal něco výživnýho do žaludku.“

Upravila mu polštář, srovnala přikrývku, přívětivě zamrkala a zmizela v chodbě. Minutu jsem počkal, jestli se náhodou nevrátí, a pak vyskočil na postel. Zabolelo mě v ráně a moje tlapy nechaly špinavé šmouhy na přikrývce. Mladík na posteli se namáhavě posadil a začal si se

zájmem prohlížet prsty na rukou.

„Taky se cítíš tak divně?“ zeptal jsem se. „Mít čtyři tlapy je pro mě poněkud složité.“

„A co mám říkat já?“ rozhořčeně zareagoval Hader.

„Najednou se po mně chce, abych balancoval jen na dvou, používal hlasivky a skládal patřičná slova. Víš, jak je to těžké?“

„Musíme se co nejrychleji vyměnit zpátky!“

„Jsem pro, ale jak se to dělá?“

„Cože, ty to nevíš?“ vyděsil jsem se, protože do téhle situace nás vlastně dostal Hader.

„Promiň, mám z toho divný pocit... Dřív ke mně vzpomínky a znalosti přicházely samy od sebe, ale teď jsou nějak zamlžené. Daleko víc si vybavuji přečtené knihy a hodiny výuky. Asi teď víc vnímám vzpomínky tvého těla.“

„Asi budeme muset znovu provést tělesné souznění,“ prohlásil jsem a najednou se mi vybavilo všechno, co jsem potřeboval vědět. „Jenže to nepůjde hned. Energie potřebná k takové akci se obnoví během jednoho cyklu luny.“

Překvapeně jsem zamrkal, kde se ve mně ty informace vzaly. Ukázalo se, že mám přístup k celé lišákově paměti. Ale co moje paměť? Zkusil jsem si vybavit poslední matematický případ, který jsem se svým učitelem řešil. Vzpomněl jsem si na kantorovy řeči, ale na čísla ne. Sakra! Něco jsem si ze své paměti do nového těla přinesl, ale zdaleka ne všechno. Naproti tomu jsem si nyní zřetelně vzpomínal na poslední setkání se svou sestrou. Nádherně voněla a byla tááák smutná. Právě tehdy jsem došel k rozhodnutí už nikdy nikoho u dvora nekousnout. Pak jsme s Vladanem... ééé s Haderem... Sakra! Všechno se mi motá do sebe...

Před očima se mi zatmělo a oslovil mě uklidňující hlas: „Zůstaň v klidu, příteli mého potomka, a naslouchej radám zkušeného. Zapoj svou obrazotvornost. Haderova

mysl je jako dům s mnoha komnatami. Vyber si jednu a tam uschovej vše, co sis přinesl ve své duši. Až přijde čas zpětné výměny, budeš to potřebovat. Mezitím můžeš v klidu poznávat Haderovu mysl a číst jeho vzpomínky. Věřím, že to pro tebe bude zajímavé.“

Chtěl jsem se zeptat, kdo je, a na spoustu další věcí, ale hlas zmizel a zůstal po něm jen klid a obnovená sebedůvěra...

„Takže budeme muset svá nová těla používat nejméně čtyři týdny,“ vzdychl nešťastně Hader a proplétal s povytaženým obočím prsty u rukou.

„Mluv na mě nahlas, aby sis natrénoval řeč,“ doporučil jsem mu.

„Taky si budu muset nacvičit chůzi,“ podrbal se na hlavě.

„Jo. To já taky,“ stočil jsem se na příkrývce do klubička a položil čumák na tlapy.

„Ty to máš mnohem jednodušší,“ konstatoval, „po mně se navíc bude chtít, abych jezdil na koni, tancoval, šermoval a kdovíco ještě.“

„Případnou indispozici můžeš svádět na utrpěné zranění,“ navrhl jsem.

„To je nápad!“ řekl Hader nahlas. „Asi budu hodně dlouho trpět bolestmi Au! Ani to nemusím moc předstírat.“

Pomalou spustil nohy z postele a vstal. Začal pomalu chodit po místnosti a rychle nabýval na jistotě.

„Radši zalez, ať tě tu někdo nepřistihne, jak pochoduješ po místnosti nahatý.“

„No a? Přece mi oblečení sebrala kuchařka.“

„Tak zalez, Hadere, a počkej, až ti ho někdo přinese.“

„Bóže, vy lidé s tím naděláte.“

Naštěstí poslechl, takže když přinesli oblečení a polévku, nic jim nepřišlo divné. Pán domu se nám přišel osobně omluvit, nešťastný z toho, co se přihodilo nám dvěma. Ujistil nás, že domů pojedeme v bezpečném voze, střežení pěti jeho nejlepšými muži.

„A co bandité? Dostali jste je?“ zajímal se Hader.

„Z těch, co přepadli dům, nepřežil ani jeden. Měli mezi sebou nějakého cvoka, co je pomordoval ještě dřív, než jsme se stihli vrátit. Jeho jsme pak museli zneškodnit my. Ačkoliv byl, dá se říct, smrtelně zraněný, málem přizabil našeho stájníka. Podle vašeho popisu soudím, že to byl právě ten, co vám sebral koně.“

„Takže je po něm?“

„Jo, má to za sebou. Přežili jen ti dva, co hlídali v lese za roklí ukradené koně. Ti se vzdali hned, jak jsme na ně vybaflí,“ zasmál se muž.

„A Viana?“

„Nebojte se, mladý pane, vaše klisnička je v naprostém pořádku. A její matka našťestí taky.“

„A co uděláte s těmi, co jste zajali?“

„Co by, dostanou řetízky na nohy a sedm let budou na tomhle statku otročit. Pak se uvidí. Nebo si přejete, abych je poslal vašemu otci?“

„No, snad ani ne,“ odpověděl Hader, aniž čekal na svůj názor, „tady budou užitečnější. Otec by je dal ihned popravít.“

„Taky si myslím,“ přikývl muž, „vlastně jsem jim dal na vybranou. Buď se nechat soudit pánem, nebo sedm let otroctví, během kterých mohou dokázat, že se polepšili a že si zaslouží svobodu.“

„To je moudré,“ přikývl uznale Hader a já s ním tentokrát tiše souhlasil.

Než jsme odjeli domů, pokračovali jsme se s Haderem v učení, jak se přirozeně pohybovat v nové kůži. Konec konců, nebylo to zase až tak nezajímavé. Jako lišák jsem v kuchyni vyslechl pár nelichotivých poznámek na svou osobu. Nejdřív jsem měl vztek, ale pak jsem se nad těmi kuchyňskými drby zamyslel. Došel jsem k závěru, že to ti lidé nemyslí zle, že vlastně jen mají strach, co s nimi v budoucnu bude.

„Tak mám pocit, že je ten kluk děsně rozmazlenej. Dyby ho dali na výchovu ke mně, makal by jak mourovatej. Za rok by měl pevný svalnatý ruce a zkrotil by každýho koně na pastvině,“ řekl na mou adresu vrchní stájník.

„To není to nejhorší,“ přidal se správce, „největší chyba je, že se vo nic, ale vůbec vo nic nezajímá. Kdyby se s jeho otcem něco stalo, spolkl by tohle panství Drahan dřív, než by se tady mladej stihnul rozhlídnout. Dyť von ani neví, kde tady probíhá hranice.“

Nenaštvalo mě ani tak to, že mě pomlouvá, jako fakt, že jsem to opravdu nevěděl.

„Ochraňuj nás všichni svatí,“ pokřižovala se kuchařka, „to by bylo horší než otroctví. Ždímá své poddané jako vymáchané onuce. Dyby se ho tak nebáli, utekli by k nám už dávno. Proti Drahanovi je náš Servác úplný zlatíčko.“

„Servác a zlatíčko?“ uchechtl se správce. „Kdybych mohl říct to, o čem nesmím mluvit, houpal by se na nejvyšší oprátce.“

„A o čempak nesmíš mluvit? No, pochlub se!“

„To nemůžu,“ zvažněl správce, „kdyby jen tušil, že něco vím, byla by moje rodina ohrožena víc, než tušíte. Takže buďte tak hodní a držte huby!“

„No jo, náš pan důležitěj,“ provokovala ho kuchařka.

„Servác je záludnej hajzl. Divím se, že to na něj u hraběcího dvora ještě neprasklo. Dejte na mou radu a držte se od něj dál. Úplně stačí, že s ním kvůli daním musím jednat já.“

„Ty s tím naděláš. Tak dej echo pánovi, on už si ho propklepne.“

„Ty jsi tak naivní, Růžo, až to bolí. Naposledy na to zkusil pána upozornit Horan z pily. On si nikdy příliš nebral servítky, však jsi ho znala. No a jak skončil? Špatně.“

„Ale to přece byla nehoda, jak mu ten jeho vodou poháněný vynález ufikl ruku.“

„Jasně, než ho našli, tak vykrvácel...“ nejistě podotkl stáj-

ník, ale bylo vidět, že semínko pochybností už bylo v jeho mysli zaseto.

Ostatně, v mojí mysli také. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by mohl být Servác něco jiného než věrný přítel a ochránce. S otcem bojoval ve válce, a co jsem si pamatoval, tak byl vždycky tak trochu členem naší rodiny. Odmalička byl můj i Halčín kamarád a leckdy i kryl naše prohřešky. Celou dobu se vzorně staral o celý dvůr, o lidi kolem nás a jejich blaho... Vždycky byl plný soucitu a porozumění. Dokonce vozívá do města matčiny krajky, aby je tam výhodně prodal, když je nejhůř. Nemohl jsem uvěřit pomluvě, kterou jsem tu vyslechl. Ale zdejší správce se ho viditelně bál. Dokonce se bál i o svou rodinu. A ten muž z pily... Matně jsem si vzpomínal, jak se o tom nešťastném úrazu u nás mluvilo. Ne, to není možné. City se vzpíraly tomu uvěřit, ale rozum nabádal k opatrnosti. Co kdyby přece jen...

Zalovil jsem v lišákově paměti. Ne, o Servácovi nic zajímavého nevěděl. Zato se vynořily jiné zajímavé vzpomínky. Ten roztrhaný ovčácký pes byl krvelačná bestie, co rdousí jehňata z pouhého potěšení ze zabíjení a krve. Fuj. Ještě že jsem ho... že ho Hader zabil. A lidi? Jako prvního pokousal barda, který nás asi půl roku oblažoval hloupě romantickými baladami, pro které měla slabost moje matka. Jenže bardovi nešlo jen o to potěšit vdanou ženu zpěvem, chtěl ji potěšit i podstatně důvěrnějším vztahem, než se jí líbilo. Načapal jsem ho (tedy vlastně Hader ho načapal), jak uplácí služku, aby matce řekla, že ji táta znasilnil. To už vážně bylo moc. Kousnul jsem ho a služka místo pomlouvání utíkala žalovat na mě. Intrika se bardovi nevydařila. Dostal nějaké bolestné a poslali ho od dvora pryč.

Podruhé jsem rafnul pomocníka z kuchyně. Ten holomek ukradl králíka a místo něj podstrčil na pekáč staženou kočku, kterou předtím našel chcípou u smetiště. Fuj! To je

trochu příliš i pro liščí žaludek! Navíc mi chuť jeho krve prozradila, že měl ze svého hnusného nápadu pořádnou radost.

A potřetí jsem pokousal Halčina vychovatele. Ajajaj! Tohle byl jaksi omyl. Přistihl jsem ho, jak Halce vyšil prutem na zadek tři pořádná jelita a jak ji pohlavkuje a řve na ni. Rafl jsem ho a jak se mi krev z jeho nohy dostala na jazyk, hned jsem věděl, že jsem se spletl. On se o ni hrozně bál, proto jí udělal tak citelnou lekci. Zapalovala si na seně svíčky a od jedné už chytl kus sena, když ji vychovatel našel. Uhasil to a při tom si popálil předloktí. Halce se naštěstí nic nestalo, jen měla ohořelé krajky na šatech. Ale vychovatel se polekal, že by při takových nápadech mohla někdy uhořet. Proto tolik řádl. Kdybych uměl mluvit, omluvil bych se mu. Taky jsem měl špatné svědomí, že jsem na tu bláznivou malou slečnu nedohlédl sám. Pak se ukázalo, že kousat lidi není moc chytrý nápad. Málem ze mě zbyla jen kůže na zdi. Ještě že se mě ujal Halčin bratr... Co to blábolím? Jestli si nedám pozor, ztratím za chvíli svou lidskou podstatu!

Otřepal jsem se a šel si o drbech z kuchyně popovídat s Haderem. Usoudil stejně jako já, že bychom se na Serváce měli podívat víc zblízka.

Pak nás odvezli domů. Byla to nuda. Všichni tak usilovně pečovali o naše pohodlí, že to bylo až trapné. Trochu škodolibě jsem uvažoval o tom, jak si asi Hader poradí během setkání s otcem. Já to měl mnohem jednodušší. Hader se zaručil za to, že už nikoho nepokoušu a já skončil v laskyplné náruči své sestry. Bylo to docela příjemné. Nechal jsem se rozmazlovat a hrál si na přítulného mazlíčka. Skoro jsem čekal, že budu moci mluvit i s ostatními stříbrnými liškami v domácnosti, ale nešlo to. Buď nemohly nebo nechtěly mluvit. Dokonce jsem ani nedokázal poznat, jestli mi rozumí.

„Oni tě neslyší, to jenom já,“ vysvětloval mi Hader, „k

souznění došlo jen mezi námi dvěma. Ostatní stříbrňáci cítí, že se to stalo, a respektují to, ale mluvit s tebou nemohou.“

Byl jsem rád, že si mohu pokecat aspoň s ním. Hrál si na zraněného velice úspěšně. Dokonce ani můj otec ho příliš nezatěžoval učením a prací. Lišák v mém těle často chodíval do zahrady a tam v lehátku s knihou na klíně podřimoval. Ostatní kolem něj našlapovali po špičkách, aby snad chudáka zbytečně nebudili. Příjemně mě překvapilo, že mou osobu mají zdejší lidé navzdory všem výhradám opravdu rádi. Ale i tady si mysleli, že jsem nezodpovědný floutek, který se jen baví a o nic se nezajímá. Teprve v liščí kůži jsem objevil, že život u dvora je mnohem pestřejší, než jsem dřív vnímal. Zjistil jsem, kdo s kým chodí, kdo je lenoch, kdo maká od rána do večera, kdo krade, kdo je nemocný, kdo má problémy v rodině i kdo se cítí osamělý. Emoce ke mně pronikaly výrazněji, než jsem byl zvyklý. Jeden surový kočí mě dokonce nakopl, když jsem se pletl koním pod nohy ve stájích. Bolelo to jako čert. Přece jen se ještě úplně všechno nezahojilo. Zalitoval jsem, že jsme znovu nezkusili to léčení, které mi vnucoval Hader. V liščí podobě jsem vůči tomu tolik výhrad neměl. Ale on v lidském těle už tomu nebyl nakloněn. Škoda.

Pak jsem si začal víc všímat Serváce. Ten chlap byl prostě všude. Ráno prošmejdil kuchyni, vynadal kuchaře, že dost nešetří, pak oběhl celé hospodářství, tu a tam prohodil pár slov, nechal si osedlat koně a vyrazil do terénu. V takovém případě jsem za ním nemohl, to už by budilo podezření. Většinou se nevracel ani na oběd. Teprve navečer se objevil, aby prohodil pár slov s otcem nebo matkou. Byl tak důvěryhodný. Často se radil, zda má povolit výjimku z daní, když mají lidé trable. Obvykle rodiče přesvědčil, aby byli vůči svým poddaným milosrdní a odpustili jim dluh. Pak se dlouze omlouval, že se mu opět nepodařilo opatřit dostatek peněz, aby pokryly rozpočet našeho pan-

ského sídla. Prý pro to dělá všechno, co je v jeho silách. Neobjevil jsem nic, co by mluvilo v jeho neprospěch. Až jednou, čirou náhodou, jsem se vyhříval stočený na králíkárně, když jsem zaslechl Servácův hlas. Rychle jsem se probral ze sladké dřímoty a natáhl uši.

„...uděláš to jako vždycky.“

„To nejde, pane. Zásoby obilí už jsou nedostatečné, bylo by podezřelé, že tak brzo po jeho nákupu nebude z čeho péct. Tentokrát nemohu. Opravdu ne.“

„No když ty ne, tak ani já ne. Tvoje rodiče budou muset kromě daně zaplatit i pokutu za nedodržení závazku, který podepsali. Donekonečna se za ně přimlouvát nemohu.“

„Ale to by je zničilo, pane.“

„Tak jim pomoz ty.“

„Dobře víte, že se svou rodinou sotva vyjdu. A čekáme další dítě.“

Oba se na chvíli odmlčeli a já si uměl docela dobře představit, jak si hledí do očí. Byl jsem rád, že mě na střeše králíkárně nemohou vidět. Určitě by na mě poznali, že jsem jim rozuměl.

„Dobrá, pane... Půlka obilí je vaše,“ vzdychl vozka.

„Jsem rád, že jsi rozumný,“ odpověděl svým přívětivým hlasem Servác a oba pokračovali v cestě. Naslouchal jsem vzdalujícím se krokům, a když byli dost daleko, pustil jsem se nenápadně za nimi.

Vozka připravil vůz, převzal od správce peníze a odjel na trh. Při návratu jsem si ho vyčíhal. V putnách ukládal přivezené zrní do zásobárny a nikoho ani nenapadlo muže kontrolovat. Nenápadně jsem koukal, jak nabírá do putny jen třetinu obsahu, aby to vypadalo, že ukládá plné množství nakoupených zásob. To znamenalo, že část nákladu už vyložil někde po cestě. Zdá se, že budu potřebovat Haderovu pomoc, jinak toho o moc víc nezjistím.

Začali jsem tedy s Haderem chodit na delší procházky po okolí. Často se k nám přidala i Halka, ale to nevadilo.

Hader se dával do řeči s lidmi, které jsme potkávali, a já žasl, co všechno mu kolemjdoucí řekli, když se zeptal, jak se jim daří. Jednou se na nás usmálo štěstí a my získali informaci, která vysvětlila, kam zmizelo obilí a další zásoby z našeho dvora.

„...šel jsem do té skalní tvrže, aby mi taky dali práci, ale oni se jen smáli, že žádného zemědělce nepotřebujou, ať se koukám ztratit. No a pak jsem zaslechl, že za mnou jede někdo na koni. Pane, já jsem opatrný člověk. Schoval jsem se ve starém potočném korytě, a udělal jsem dobře. Ti chlapi docela dobře odhadli, kam jsem asi tak mohl dojít a motali se tam dobou půlhodinu, než to vzdali. Slyšel jsem, jak nadávají, kam jsem jenom mohl zmizet, a jak se domlouvají, že svému pánovi oznámí moji smrt. Jinak že by je dal zmrskat. No řekněte sám, proč by měli chtít smrt nějakého chudáka, kterému nedali práci? Je to vážně divné. Rozhodl jsem se o tom povědět panu Servácovi. Co kdyby to byli nějakí loupežníci?“

„Říkáš skalní tvrž za kaskádovým potokem? Ale to je těsně na hranici Drahanova území, to by mohlo znamenat potíže. Neboj se, promluvíme o tom s otcem.“

„Vřelé díky, mladý pane. Já jen aby z toho místa nevzešly nějaké problémy. Poslední dobou tím směrem jezdí kromě lidí i nějak moc vozů se zásobama. Prý tam velice dobře platí.“

Jakmile jsem s Haderem osaměli, začali jsme spekulovat o tom, co to může znamenat. Nakonec jsme uznali za vhodné povědět o skalní pevnosti otcí. Vyslechl nás se zamyšleným výrazem. Pak prohlásil, že se na to koukne, a poslal nás odpočívat. Hader odešel, ale já se nenápadně protáhl za závěsem a ulehl pod jednu lavici, abych se mrknul, jak s tou informací otec naloží.

Pozval si velitele stráží, mého učitele, Serváce a vrchního stájníka. Na stůl rozložil mapu a začala porada. Vrchní stájník potvrdil zvýšenou aktivitu provozu v té oblasti

a vyjádřil obavu z invaze našeho souseda. Můj učitel varoval před Drahanovou rozpínavostí a doporučil najmout další zbrojnoše nebo povolat poddané, aby naše území střežili v okolí hranic poblíž skalní pevnosti.

Měli bychom v pevnosti umístit stálou hlídku,“ podotkl velitel stráží a otočil se tázavě na správce.

„To by bylo příliš drahé, na to nemáme,“ oponoval Servác a pohrával si s tužkou, „pochybuji, že by se Drahan odvážil zaútočit. Mně ta situace nepřipadá nebezpečná.“

„Poblíž skalní pevnosti máme ovčácké území a skvělé pastviny,“ drbal se ve vousech můj učitel, „jestli je Drahan zabere, už je zpátky nedostaneme.“

„Jenže ovčáci je sami neubrání,“ namítal voják.

„Potřebovali bychom vědět, kdo se nám to usídlil ve skalách a co plánuje.“

„Tak někoho pošleme, aby to tam okoukl.“

„Může to být nebezpečné.“

„Já myslím, že se zbytečně znepokojujete,“ nervózně ťukal tužkou Servác do mapy.

Otec zamyšleně naslouchal a potom navrhl veliteli stráží, aby odjel do královského města a tam najal dva tucty vojáků.

„Ale to se strašně zadlužíme,“ hořekoval Servác.

„Roční výnos z ovcí je vyšší než cena za jejich ochranu,“ rozhodl rezolutně otec a ukončil radu. Servác se při odchodu nervózně ošival, ale tvářit se snažil vstřícně a starostlivě. Zdržel se v místnosti jako poslední. Než odešel, obrátil se ve dveřích na otce.

„Zítra sjedu na městské tržiště a prodám pár krajek a drobností, abychom ty krky navíc uživili,“ pokýval nespokojeně hlavou.

„Vím, že se ti to nelíbí,“ poplácal ho otec přátelsky po rameni, „ale nějak už se s tím popereme jako vždycky. Ukazuje se, že je to nutné.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Vezmi s sebou zítra na trh i manželku a dceru. Slíbil jsem Halce, že si může vybrat k narozeninám nové šaty.“

„Ale...“

„Já vím, já vím, finance. Ale slibuji, že je to na dlouhou dobu poslední výstřelek, který jsem povolil. Manželka navíc dokončila další krajkový límeček a pléd. To by snad mělo uhradit výdaje.“

„No, dobře,“ vzdychl Servác a rezignovaně pokrčil rameny, „ale pojedu brzo. Ať jsou připravené při východu slunce.“

„Díky, já jim to vyřídím.“

Jakmile odešel, vylezl jsem z úkrytu a začal si lízat tlapky.

„No ne, my jsme tu měli špióna,“ sehnul se ke mně otec a podrbl mě za ušima. Bylo to příjemné. V mé lidské podobě jsem si na žádný vlídnější kontakt pořádně ani nevzpomínal.

Druhý den jsem se držel Halky jako klíště. Nenechal jsem se odehnat a přesně, jak jsem doufal, mě nakonec sestřička vzala s sebou.

Za dvě hodiny jsme dokodrcali do městečka, kam se sjíždělo spoustu zájemců o pravidelné trhy. Servác doprovodil sestru s matkou do jednoho krámků s tím, že se pro ně zastaví asi za hodinu – jen co oběhne ostatní obchodníky. Matka mu svěřila krajky, aby zařídil jejich prodej. Nenápadně jsem se vyplížil za ním a šel mu v patách. Došlo mu to až po pár krocích. Naštěstí se nepolekal.

„Á, náš stříbrňák. Koukám, že tě taky nebaví očumovat ženské, jak vybírají hadry,“ ušklíbl se a dál už mě nebral na vědomí. Loudal jsem se za ním a pochyboval, zda to k něčemu bude. Poté, co jsme objednali dodávku čerstvé zeleniny, brambor a ova pro koně, dorazili jsme do jedné barabizny, kde bych hledal maximálně šéfa žebráků. Očividně jsem se zmýlil. Servác prošel malou zaplivanou nálevnou do zadní části chatrče. Nikdo z přítomných nás nezastavil a my se ocitli jako mávnutím kouzelného prout-

ku v úplně jiném světě. Všude bylo plno vzácného nádobí, koberců a obrazů. Seděl tu chlapík, který Serváce vřele uvítal.

„Tak co, máš toho hodně?“

„Ne, tentokrát jenom dva kousky. Kdybys ale neměl zájem...“

„Přece jsme se vždycky dohodli, ne?“

„Tentokrát chci víc. Tisíc za pléd a tři rolky za límec.“

„Ale, Servi, buď realista. Půlka toho, co chceš, je víc než slušná cena.“

„No, to teda není!“

„Tak jo. Osm rolek za všechno.“

„Devět.“

„Osm a půl.“

„Domluveno.“

Díval jsem se, jak se mince, zabalené do rolek, stěhují do měšce a krajky na pult vedle zlacených pohárů. Proběhlo to velice rychle a zdálo se, že oba účastníci jsou nadmíru spokojeni.

Když jsme se vrátili k matce a sestře, Servác nasadil veselý výraz a spiklenecky na ně zamrkal.

„Tak jsem byl úspěšný. Prodal jsem za celé čtyři rolky.“

„Ale to je skvělé,“ zaradovala se matka a já jen tiše zíral. Konečně jsem na vlastní uši odhalil nesrovnalost. Ten darebák nás okrádá! Nejraději bych ho kousl! Ale to by mi bohužel už neprošlo. Celou cestu domů jsme přemýšlel, jak na něj. Je prohnaný a opatrný jako lasička. A jak se loví lasičky? Nejdřív je nutné pozorováním zmapovat jejich zvyky a pak si počíhat na správném místě...

Jenže Halka mi doma mé sledovací plány totálně překazila. Popadla mě do náruče a odnesla do svého pokojíku. Nespokojeně jsem sebou vrtěl, ale nebylo mi to nic platné.

„Můj brácha tě úplně zkazil, Hadere,“ vyčetla mi zamračeně, „udělal z tebe nevěrného tuláka. Místo aby sis hrál se mnou, pořád někde trajdáš. Asi budeš muset dostat obojek

a vázací šňůru.“

No, to by mi tak ještě chybělo!

„Dneska tu budeš na mě hezky čekat a odpoledne si budeme hrát na převlékanou. Já budu princezna a ty můj zakletý princ.“

No nazdar! Nejhorší vopruz, jakej znám. I když... obojek se šňůrou by byl horší. Otřel jsem se jí o nohy a vdechl její úžasnou vůni. Cítil jsem, jak Halčino rozladění mizí. Rozcuchala mi srst mezi ušima a přejela dlaní po celém hřbetě. Slastně jsem se protáhl. Na usmířenou mi nabídla piškot. Sice bych dal přednost kuřecímu nebo rybímu masu, ale i tohle se dá přežít.

Když jsem si po obědě odtrpěl její převlékací hry, popadla mě do náruče. Dnes mi opravdu nehodlala dopřát ani chvilku svobody. Obratně se vyhnula vychovatelce, aby s ní nemusela jít na procházku, a zamířila do polorozbořeného seníku, který už se nepoužíval. Modlil jsem se, aby žebřík, po kterém šplhala do patra, vydržel naši váhu. Halka ovšem přesně věděla, na kterou příčku si může dovolit šlápnout. Nahoře jsme se přesunuli až k větracímu okénku, kde bylo odhrabané místo, deka, dva staré polštářky, zásoba jablek a sušenek, skříňka na šperky, hřeben, rtěnka ukradená matce, svíčka a několik křídových kamínků. Těmi Halka kolem okénka nakreslila neumělé ornamenty. Uvelebil jsem se na dece a hlavu opřel o jeden z polštářků. Moje sestřička se pustila do vymýšlení příběhu, jak opuštěná princezna byla zajata zlými loupežníky a ti ji uvěznilí ve vysoké věži. Ležel jsem a naslouchal jejímu tichému hlásku. Začal jsem podřimovat a po nějaké době jsme oba usnuli. Asi nás ten nakupovací výlet trochu zmohl.

Probudily mě hlasy. Sice byly tlumené, ale znělo v nich rozčilení.

„...to snad nemyslíš vážně!“

„V téhle situaci už si to nemohu dovolit. To přece chápeš,

ne? Když se tu bude courat tolik strážných a vojáků, nemo-
hu zásobovat našimi potravinami někoho cizího.“

„Chtěl jsi říct nepřítele...“

„Řekněme současného obchodního partnera...“

„Máme dohodu!“

„Ale vždyť ti to tu celou dobu vysvětluju! Nejde to! Neby-
li jste dost opatrní a můj pán kvůli vám začíná zbrojit. Já
už vám jídlo vozit nemohu!“

„Platíme víc než královsky!“

„Ty pořád neposloucháš, co ti říkám. I kdybyste platili v
diamantech, nejde to! Prostě konec!“

„Velitel s tebou bude chtít mluvit.“

„To je zbytečné! Jenom mu vyříd', že je konec.“

„Víš co? Vyříd' si to s ním sám. Pozítří tady, ve stejnou
dobu! A koukej přijít, jinak tě bude mrzet, že ses kdy naro-
dil!“

Dole zaskřípala neudržovaná rozklížená vrata, jak někdo
odešel. Už jsem myslel, že je čistý vzduch, když do nosné-
ho trámu staré stodoly někdo kopl.

„Do hajzlu s nima! Copak nemají ani zbytek mozku?!“

Celé patro nad Servácovou hlavou se zatřásl. Halka se
začala probouzet. Naštěstí se zdola ozvalo další zavržení
a já si zhluboka oddechl. Kdyby nás tu správce načapal,
byla by to zatracená smůla.

Požádal jsem u večere Hadera, aby za mnou večer, až
Halka usne, zašel. Málem jsem taky usnul, než se objevil.
Byl v mizerné náladě a spíš vrčel než mluvil: „Už aby-
chom si zase vyměnili těla zpátky! Tvůj otec začíná být
nesnesitelný.“

„Copak?“ otázal jsem se soucítě.

„Prý už se příliš dlouho válím a flákám, takže od zítřka
musím zase čistit stáje, objet ovčáky a spočítat jejich stáda,
studovat historii a naučit se číst v mapách...“

„No jo, to se dalo čekat. Na jednu stranu je to otrava, ale
na druhou stranu ti to dá trochu volnosti. Pozítří potřebuji

tvoji pomoc...“

V určený čas Hader zařídil, aby vychovatelka našla moji sestru a zaměstnala ji, takže jsme se ve skrýši na patře staré stodoly ukrývali my dva. Museli jsme dlouho čekat, protože jsem trval na tom, abychom sem zalezli dvě hodiny před určenou schůzkou. Klížily se nám oči podobně jako tenkrát Halce, ale báli jsme se usnout, abychom nepřišli o napjatě očekávaný rozhovor. Jeden ze zúčastněných také přišel dřív. Neodvážili jsme se ani pohnout, ale po chvílce ke mně dolehl jeho pach. Servác to nebyl. Ten dorazil až v domluvenou hodinu. Natáhl jsem uši, ale ti dva se přivítali tak tiše, že jsem nerozuměl slovům. Teprve po chvílce se dostali do sporu a přidali na hlase.

„Copak ti to nevyřídil? Budou tu vojáci.“

„Jenže my ty zásoby potřebujeme.“

„Budete to muset vyřešit jinak.“

„Zaplatíme dvojnásobek.“

Servác se na chvíli odmlčel. Docela dobře jsem si ho uměl představit, jak v prstech nervózně točí tužkou nebo mincí.

„To zní sice lákavě, ale nepůjde to. To už bych rovnou mohl strčit krk do oprátky.“

„Taky by mohl někdo tvému pánovi naznačit, co za jeho zády provádíš.“

„Co kdybys začal aspoň trochu používat mozek. Jestli si začneme vzájemně vyhrožovat, nepovede to k ničemu dobrému,“ začínal se zlobit Servác.

„Hm, no dobře,“ zasyčel druhý hlas, „vidím, že tě nepřesvědčím. Ale mohl bys pro nás udělat něco jiného.“

„Kdyby se ti podařilo...“ muž opět přešel k šepotu a já přestal rozumět, co říká.

„To nebude snadné,“ namítl Servác.

„Odměna bude stát za to.“

„Umíš být velmi přesvědčivý.“

„Tak co?“

„Myslím že ho tam dokážu vylákat. Ale sám určitě nepoje-

de. Počítejte s doprovodem.“

„Když to nebude víc jak sedm mužů, máš u nás zvláštní prémii. A co ty? Ty přijedeš taky?“

„Budu muset, jinak by moje naléhání vypadalo podezřele.“

„Výborně. Kdyby předem poslal někoho na průzkum, budou tou dobou uvnitř pevnosti jen dva vandráci. Pak musíš celou skupinu dostat dovnitř. Až zlikvidujeme strážné, ty svého pána osvobodíš a odvezeš ho zraněného domů. Později tě někdo navštíví a řekne ti, co dál.“

Skrze moje liščí smysly ke mně doputovala nepříjemná ozvěna návštěvníkových emocí, kde se mísilo potěšení z násilí a uspokojení z nalíčené pasti. Měl jsem skoro fyzickou potřebu se oklepat, ale musel jsem vyčkat, až za sebou spiklenci zavřou dveře zvenčí. Zatím jsme s Haderem setrvali v tichosti a jen mentálně spekovali nad tím, co jsme právě slyšeli. Kam chtějí mého otce vylákat? Do skal? A kdy? Mají nebo nemají v úmyslu ho zabít? Najednou před námi bylo víc otázek než odpovědí. Zvažoval jsem, zda by bylo na místě otce varovat. On má ale nepříjemný zvyk všechno, co řeknu, brát na lehkou váhu. Možná by bylo lepší, usoudil Hader, se spíš poradit s velitelem stráží, až se zítra vrátí z města. V každém případě musíme co nejdřív vypátrat Servácovy záměry.

Vyplížili jsme se ze stodoly a nenápadně pokračovali ve svých povinnostech. Přesněji řečeno Hader v mé kůži pokračoval v povinnostech a já se šel courat do blízkosti otcovy pracovny v naději, že na něco zajímavého kápnu. Jenomže okolnosti se opět spikly proti mně. Otec a Servác se rozhodli pro vyjíždku na koních, a když jsem se k nim chtěl nenápadně přidat, objevila se Halka. Táta si ji posadil do sedla před sebe, objel s ní dvakrát dvůr a pak jí opatrně pomohl zpět na zem. Závistivě jsem vnímal jeho láskyplný pohled a Halčino nadšení z otcova zájmu. Jenže vzápětí mě sestra popadla pod břichem a překazila tím veškeré mé sledovací plány. No, co se dá dělat... Jako lišák

jsem nečekané zásahy „vyšší moci“ snášel mnohem stoučtěji než lidé a přitulil jsem se k příjemně vonící přátelské osobce.

Druhý den se z města vrátil velitel stráží. Tentokrát jsem byl jako vyzvědač mnohem úspěšnější. Obsadil jsem jedno z křesel v otcově pracovně a bez problémů vyslechl velitelovo hlášení.

„Měli jsem kliku, pane, Sullivan je právě volný a uvolil se zorganizovat bojeschopnou skupinu. Jakmile bude mít všechny chlapy pohromadě, přivede je sem.“

„Výborně, Suli je skvělá volba. Co myslíš, za jak dlouho dá tu partu dohromady?“

„No, já nevím, jak moc se mu dá věřit, ale povídal něco jako: za tři dny jsem u vás.“

„Hmmm,“ zamručel otec, ale znělo to spokojeně, „můžeš si jít odpočinout. Jak znám Suliho, asi jsi toho moc nenaspal.“

„Chlastali jsme až do rána, pane. Stálo mě to půlku měsíčního výdělku.“

„Doufám, že nečekáš, že ti to proplatím,“ ušklíbl se otec.

„Ne, pane...“ vzdychl velitel a poručel se.

Otec roztáhl na stole mapu a zatížil ji pohárem, kalamářem a knihou, aby se mu nesrolovala. Šel jsem se podívat, co prohlíží. Nechal mě na stole, dokonce mě podrbal pod bradou.

„Vidíš to, stříbrňáku? Tak tohle je hranice s Drahanovým hrabstvím. Poslední dva měsíce je tam nepříjemně rušno. Určitě chystá nějakou neplechu. Jen pořád nevím, jakou. Drahan je mazaný chlap. Jestli má něco za lubem, určitě to chce zařídit tak, aby mu to prošlo i v případě projednávání před královským soudem. Jestli chce zabrat kus našeho území, nepoužije ani své vojáky, ani přímý útok. Mohl by na nás poštvat nějakou divokou hordu, které bychom se neubránili. On by pak slavnostně přiklusal, osvobodil území od banditů a ujal se ho. Jo, tahle varianta by mu nej-

spíš prošla. Ale já nemám dost lidí, aby hlídali celou hranici...“

Otec mluvil napůl pro sebe, napůl ke mně. Asi jsem mu jako mlčenlivý společník k monologu vyhovoval. Žasl jsem nad jeho úvahami a fascinovalo mě, jak se snaží vcítit do myšlenek našeho nepokojného suseda. Mně by vůbec nenapadlo přemýšlet o našem problému z jiné strany. Kdyby se otci něco stalo, a já musel převzít panství, tak by mě nepřítel podobnou taktikou snadno dostal.

„... asi by bylo nejlepší vnutit jim čas a místo střetu a trochu se na ně připravit. Ale co když jich je mnohem víc, než si myslím? Zatracená práce! Kdybychom na tom byli finančně líp... No jo – kdyby, kdyby...“

Začal přecházet po místnosti a zdálo se, že o něčem usilovně přemýšlí. No jo, bodejť bys měl peníze, povzdechl jsem si v duchu, když tě Servác okrádá, kde jen může.

Na koho se myslívá, ten za dveřmi bývá.

„Můžu na chvíli, Pavle?“ nakoukl dovnitř náš vykutálený správce.

„Ale jistě, příteli, pojď dál. Zrovna přemýšlím o tom, jak velký si mám vzít doprovod na výlet ke skalám. Kdyby nás tam překvapila nějaká větší skupina...“

Servác se nervózně rozhlédl a začal si hrát s knoflíčkem u vesty: „Bude to jen taková malá průzkumná cesta, nemyslím si, že by došlo k boji. Možná tam najdeme jen pár tuláků, kteří se ve skalách ukrývají, když je ošklivo.“

Najednou přestal žmoulat knoflík a podíval se otci přímo do očí: „Bylo by asi hloupé tam naklusat s bojovou jednotkou.“

„Jo, to máš nejspíš pravdu. Vezmu s sebou tři naše strážné, to by mělo být přiměřené. Víš, nějak z toho nemám dobrý pocit. Znáš to, ne? Takové to svrbění šíje, když člověk leze někam, kam nemá.“

„Já jsem pro. Vykašleme se na to,“ bez zaváhání souhlasně přikývl Servác. Jenže to můj otec slyšet nechtěl. Už byl

rozhodnutý skočit na nastražený špek. Servác si určitě moc dobře spočítal, jak na to zareaguje.

„Neblázní. Nezahodíme přece šanci vyčistit prostory ve skalách. Jestli se ti tam nechce, tak se mnou jezdit nemusíš. Skoro bych byl raději, kdybys zůstal doma.“

„O tom jsme už přece mluvili,“ zamračil se Servác, „jedu taky! Zbytek strážných to tady doma uhlídá bez problémů, kdyby něco.“

„Stejně bych potřeboval ještě jednoho spolehlivého člověka, kterému bych mohl věřit.“

„Co učitelскеj?“

„Moc filozofuje a kecá. Navíc mu chybí praktické uvažování.“

„Tak Vladan,“ navrhl Servác mě.

„Jo, o něm už jsem přemýšlel, ale ještě pořád je takovej dětskej a nevyzrálý.“

„No a jak má vyžrát, když mu ani nedáš příležitost se na něčem podílet?“

„Že bych ho vzal s sebou? Mohl by nám krýt záda.“

„Jo, s kuší to umí dost dobře,“ přikývl Servác, čímž mě mimořádně potěšil.

„No, uvidíme,“ nechal si ještě otec čas na rozmyšlenou.

„A cos mi to vlastně chtěl?“

„Musíme nakoupit další obilí, dokud nepodraží. Já vím, že se to momentálně moc nehodí, ale ceny jsou zrovna teď nejpriznivější.“

„Pokud je to potřeba, tak ho kup. Budu muset sáhnout do krizových rezerv, ale to se nedá nic dělat. Proto je vlastně máme, že?“

Kdybych mohl mluvit, na mou duši, že bych otci doporučil, ať do svých rezerv sáhne Servác! Už jsem se Haderovi nedivil, že je občas v pokušení někoho rafnout. Já se v téhle chvíli musel fakt držet, abych se neprohřešil proti slibu, že tento lišák už nikdy nikoho u dvora nekousne.

„Díky. Pokusím se usmlouvat co nejpriznivější cenu,“

usmál se Servác a odešel.

Jo, nejpříznivější cenu! Ale pro koho?! Až se mi z toho ježila srst v zátylku.

„Copak tu dneska okouníš tak dlouho, Hader?“ houkl na mě otec a přidržel mi otevřené dveře. „Měl bys jít za Hal-kou, aby se jí lépe usínalo.“

Poslušně jsem se protáhl na chodbu a zamířil za Vladanem – tedy, co to povídám... pořád se musím hlídat, aby se ze mě fakt nestal lišák! Zamířil jsem ke své ložnici, abych s Haderem probral nové poznatky.

Velitele stráží jsme si s Haderem vyčíhali hned ráno, když vstal. Vypadal trochu přešle a nevrle. Asi ho bolela hlava. „Potřebuji s vámi mluvit mezi čtyřma očima. Máte chvílku čas?“

„Co se stalo?“ polekal se.

„Ještě nic. Ale trochu se bojím o otce a potřebuji si co nejdřív s někým promluvit.“

„Tak si promluv se Servácem,“ zkusil velitel můj požadavek odpinknout na někoho jiného.

„Radši bych to probral s vámi,“ trval Hader na svém.

„Tak dobře. Za půl hodiny se sejdeme za starou stodolou a půjdeme se kousek projít,“ souhlasil s velkou dávkou nelibosti a neochoty.

Ani ve chvíli, kdy jsme se na smluveném místě sešli, se netvářil o nic vstřícněji. Hader se spolu s ním vydal polní cestou, která vedla až na pastvinu s dobyt看kem. Asi po minutě se muž zastavil a vzal Hadera za předloktí. Otočil ho tak, aby si hleděli do očí a zamračeně na něj kývl: „Tak o co jde?“

„Slyšel jsem, že má otec někam jet, je to pravda?“

„Na to se ho budeš muset zeptat sám,“ zavrčel velitel.

„Vyslechl jsem na vlastní uši rozhovor, ve kterém bylo řečeno, že strážníci mají být zabiti a jen Servác s otcem mají útok přežít. Ale možná je to finta a mají tam zemřít úplně všichni. Tak bych rád věděl, kdy a kde.“

„Čí rozhovor jsi vyslechl?“

Hader zaváhal: „Jednoho z těch mužů neznám, jednoho ano. Ještě donedávna jsem mu plně důvěřoval. Ale on otce okrádá. A dost možná ho i zradil.“

„Kdo?“ vypálil velitel otázku takovým tónem, že se to podobalo výstřelu.

„Servác.“

„Máš nějaké důkazy?“

„Z posledního množství nakoupeného obilí nejméně polovina někam zmizela. A moji matku okradl o polovinu peněz za prodané krajky. Mohu vás dovést k obchodníkovi, který je koupil.“

„Ale...“ překvapeně pozdvihl obočí muž a už se netvářil tak našťavaně. Viditelně ho naše informace zaujaly. „Jakpak jsi zjistil cestu k tomu obchodníkovi? Ty jsi Serváce sledoval?“

„Já ne, ale byl s ním náš stříbrňák,“ kývl Hader směrem ke mně.

„A tohle všechno ti vykecal?“ nevěřičně řekl posměšným tónem voják.

„Tu cestu mi popsals úplně přesně a toho obchodníka taky. Víte to, že nosí pečetní prsten s obrazem vlka?“

V očích velitele pohasly posměšné ohníčky a jeho pohled sklouzl na mou liščí maličkost.

„Ty mu opravdu rozumíš?“

„No jasně. Každé slovo!“

„Jak je to možné? Copak snad mezi vámi...“

„Přesně tak. Mezi námi došlo k souznění. Mohu si s lišákem povídat úplně stejně, jako teď s vámi.“

„To je velmi zajímavé. Na jakou vzdálenost se můžete dorozumět?“

„To nevím, zatím jsme to nezkoušeli.“

„Tak v tom případě je nejvyšší čas to otestovat,“ zajiskřilo se vojákovi v očích a já si teprve teď uvědomil, že úplně pominul závažnost informace, kterou jsme mu právě

poskytli.

„Ty půjdeš ještě asi deset minut směrem k pastvině,“ nařídil Haderovi, „a budeš naslouchat, co ti poví tady stříbrňák. Jsem zvědav, jak přesně dokáže tlumočit to, co mu řeknu. Ty si to zapamatuješ a až ti dám pokyn, tak se vrátíš k nám a zopakuješ mi to. Jasně?“

„Jasně,“ potvrdil Hader, omluvně se koukl směrem ke mně a vyrazil.

Jakmile byl z doslechu, velitel ze sebe vychrlil směsici čísel. Bylo mi to nějak zvláštně povědomé. Zopakoval jsem je Haderovi.

„No jasně,“ zasmál se v duchu, „to jsou přece čísla písní, které zpíváme při novoroční bohoslužbě. Ale poslední dvě čísla prohodil.“

Pak mě velitel odvedl zpět do dvora a zamířili jsme do stájí. Zadní stěnu, kde byly věšáky na výstroj k mému překvapení lehce odsunul. Jen tak tak jsem si stihnul všimnout, jak špičkou boty nadzvedl ve stěně zabudované sedátko, kam jsme si odkládali hřebla a kartáče. Prošli jsme otvorem a na druhé straně bylo potřeba po zavření srovnat držák na pochodně do svislé polohy.

„Tak, a teď Vladana zavolej a popiš mu, jak se dostane až sem k nám,“ obrátil se na mě s trochou škodolibosti. Posadil se vedle mě na zem, podrbal mě za ušima a vytáhl kus žvýkacího tabáku. Ani ne za čtvrt hodiny se držák na pochodeň pohnul a objevil se Hader.

„Netušil jsem, že je z domu tenhle průchod rovnou do stájí,“ zašklebil se rozpustile na velitele a zopakoval mu čísla písní včetně chyby, které se dopustil.

„Neuvěřitelné,“ zdvihl se pomalu voják a začal si mnout bradu.

„Pane,“ vyrušil ho z myšlenek Hader, „co kdybychom si promluvili o riziku, do kterého se může dostat otec? Neměl by Servácovi tolik důvěřovat.“

„Víš co, Serváce zatím necháme stranou, ale máš pravdu v

tom, že se tvůj otec pouští do poněkud nebezpečného podniků. Vaše souznění je pro nás ovšem přímo dar z nebes. Umožní nám to vyřešit rychlou komunikaci mezi myší a psem.“

„Prosím?“

„No, kočka nalíčila pastičku, aby chytila myš. Jestli ale myš dokáže v pravý čas přivolat na pomoc psa, kočka bude skalní pelíšek zatraceně malej.“

„Máte nějaký plán?“ Hader spíš konstatoval, než se ptal. V nás obou poslední velitelova slova zdvihla vlnu naděje. No jasně. Otec se přece nenechá jen tak snadno nalákat na špek. A co Servác? Co když něco z toho prozradí banditům? Nebo mu snad velitel s otcem nic neřekli? Třeba ho taky podezírají. Tím by se vysvětlil velitelův momentální nezáměr o jeho prohřešky.

„Snad si nemyslíš, že ho budu vysvětlovat právě tobě?“

„A co aspoň tu část, kde nás budete potřebovat.“

„Dobrá. Lišák půjde s první skupinou a ty budeš vzadu se zálohou. Jakmile vás budeme potřebovat, dá ti lišák zprávu.“

„Kdy vyrazíme?“

„Pozití. Matce zatím nic neříkej, o to se v pravý čas postará tvůj otec. Vlastně neříkej vůbec nic nikomu, to bude nejbezpečnější. Rozumíš?“

„Samozřejmě.“

Následující den byl snad nejdelší v našem životě. Byli jsme napjatí, a přitom nebylo možné si o tom s nikým dalším popovídat. Velitel zase někam zmizel a otec společně s několika strážnými připravoval věci na cestu. Serváce jsme vůbec nezahlédli. Dnes byl první den, kdy jsme se mohli s Haderem díky souznění vyměnit zpátky. Rozhodli jsme se to ale odložit na nějakou klidnější dobu.

Konečně nastalo ráno, na které jsme tak nervózně čekali. Hader mě přišel vytáhnout z Halčiny ložnice. Velitel na nás čekal ve stáji, kde měl Hader připraveného koně.

„Plán je následující. Vladan vyrazí sem,“ zabodl velitel prst do mapy, „kde se setká s ozbrojenou skupinou. Vedoucímu skupiny předá moje psaní a zamíří spolu s nimi v naprostém utajení ke skalám. O této skupině zatím neví kromě nás dvou vůbec nikdo. Je to jakási pojistka pro případ, kdyby selhala akce pana hraběte. Je možné, že vás vůbec nezavolám. Ale přesto buďte v nejvyšší pohotovosti.“

Pak se podíval na mě: „A ty, stříbrňáku, půjdeš se mnou. My budeme krýt pánovi záda. Musíme vyrazit za hodinu a dostat se ke skalám dřív než on. Tam budeme pozorovat situaci a musíme být natolik blízko, abychom dokázali přijít na pomoc, kdyby to bylo potřeba.“

Ten chlap měl být generálem. V jeho režii všechno běželo jako dobře namazaný stroj. Vyrazili jsme tak, jak si přál, a koně střídali trysk na lepších úsecích a klus v kopcovitém a složitějším terénu. Zhruba pro třech hodinách jízdy jsme dorazili na místo, kde čekalo šest čerstvých koní na výměnu. Už jsem sotva pletl tlapkami a představa dalšího rychlého přesunu se mi vůbec nezamlouvala. Ale velitel s něčím takovým počítal předem, protože přede mě postavil hlubší koš a zeptal se: „Tak co, stříbrňáku, poběžíš dál po svých, nebo se raději svezeš?“

Bez protestů jsem hupsnul do koše. Byl vystlaný slámou a hadrem. Trochu jsem si tu vrstvu udupal podle svých potřeb a stočil se do klubíčka. Koš přiřepnili ke koni a já po chvíli litoval, že jsem si vybral tuhle variantu. Po dalších dvou hodinách ze mě byl dobře naklepaný liščí řízek. Ještě že se na chvíli zastavilo kvůli odpočinku a jídlu. Na zbytek trasy už jsem si troufal vlastními silami.

Koně jsme zanechali asi půlhodinu cesty od skal. Běžel jsem o dost vpředu před ostatními, abych je varoval, kdyby se tu ukrývali nějakí lidé. Ke skalám jsme se sice přibližovali ze směru, odkud nás nikdo nečekal, ale jeden nikdy neví.

Ještě, že jsme na to nespolehali! Podivný uzený pach mě varoval na dostatečnou vzdálenost. Skupina deseti ozbrojených lidí se krčila v jedné přírodní proláclině, odkud byl dobrý výhled na vstup do skalní pevnosti, a většina z nich odpočívala nebo podřimovala. Díky tomu je naši muži dostali dřív, než se vzpamatovali. Pět jich zemřelo v jediném okamžiku a ostatní byli umlčeni po krátkém boji. Proti našim strážným neměli mnoho šancí. Čtyři z nich se vzdali. Naši je spoutali a s roubíkem v ústech odnesli stranou.

„Tohle je příhodné strategické místo,“ spokojeně mlaskl velitel, „zůstaneme tady.“

Sice určil dva muže na hlídku, ale já jejich smyslům nevěřil a raději se coural lesem okolo nás, abych si byl jist, že nedopadneme podobně jako předchozí skupina.

Ze skal se tu a tam ozývaly nějaké zvuky, ale nic podezřelého se kolem nás nedělo. Nezbyvalo než čekat, až dorazí otec s doprovodem.

Ti, na které všichni čekali, se objevili až pozdě odpoledne. Otec, Servác a tři vojáci přijeli v hloučku po hlavní cestě. Přiklusali přímo ke vstupu do skal a já měl cukání se k nim připojit. Velitel na mě ale syknul a gestem mi nařídil zůstat u něj. Skupina vjela dovnitř. Ze skal se ozvaly hlasy. Otcův byl nejhlasitější a někomu nařizoval, aby se sbalil a zmizel z jeho území. Jako by tím spustil lavinu událostí. Po cestě se tryskem přihnalo sedm koní a zatarasili vstup do pevnosti. Vzápětí dal velitel povel k útoku. Jenže z druhé strany za cestou se také ozval mohutný pokřik.

„Zatracený hajzlové,“ vypustil velitel z kuše dvě šipky. Pak se otočil ke mně: „Zavolej posily! A ať sebou hodí! Tohle vypadá na pěknou masakr.“

Rychle jsem Haderovi popsal situaci. Tohle opravdu nevypadalo dobře. Před vstupem se rozpoutala divoká řežba, kde měli bandité přesilu tři na jednoho. Navzdory tomu, že jsme jednu jejich partu zneškodnili předem, se to pro nás

nevyvíjelo příznivě. Jako lišák jsem k vítězství nijak přispět nemohl, tak jsem začal hledat, kudy se protáhnout do pevnosti, abych omrkl, co se děje uvnitř. Před desítkami let tady stála skutečná bytelná pevnost. Však od té doby, co vyhořela, tu zbyl jen skalní základ s jeskyněmi a několika chodbami. Nikomu nevadilo, když tu občas přespalo pár tuláků, ale bylo by mrzuté, kdyby se tu opevnil skutečný nepřítel. Proto jsme tu vlastně dneska byli. Past jsme sice čekali, ale tohle spíš vypadalo na bitvu.

Po chvíli jsem našel jakousi odpadní škvíru, která se směrem dovnitř rozšiřovala. Jakkmile se mi podařilo protáhnout hlavu, dál už jsem se dostal bez problémů.

Boj zuřil i uvnitř. Otec, Servác a dva gardisté si kryli záda u jedné polozbořené zdi a na ně doráželo šest útočníků. Ti se snažili naši skupinu zatlačit k místu, kde se zeď rozpadla. Marně jsem přemýšlel, jak bych našim mohl být prospěšný. O kousek dál ležela tři těla. Zaznamenal jsem, že se zraněný voják v našich barvách pohnul. Přeběhl jsem k němu, abych se mrknul, jak na tom je. Bylo to zlé. Půlku obličeje měl zalitou krví z tržné rány na hlavě. Měl i sečnou ránu na noze, ale ta nevypadala tak hrozně. Olízl jsem mu krev z očí a kolem nosu, víc jsem pro něj udělat nemohl. Pak jsem si všiml, jak na jednu z obvodových zdí šplhá chlap s kuší. Tak tohle byl cíl pro mě. Meč neměl, takže jsem po něm vyjel. Všiml si mě až v okamžiku, kdy natahoval kuši, a já se mu zuřivě zahryzl do kotníku. Vlastně to ani nebyl rovnocenný soupeř. Z jeho krve jsem vyrozuměl, že je ztuhlý strachem. Zajímavé na tom bylo, že se na jednu stranu bál našich lidí, ale stejnou, ne-li větší obavu pocítoval před svým šéfem. Nejraději by se sebral a utekl. To by se ale pak už nemohl vrátit. Skoro byl rád, že jsem mu roztrhl nohu a on má důvod odkulhat z boje. Jak jsem se zabýval tímhle zbabělcem, nezapomínal jsem, co se děje otci. Nepřátelé zatlačili skupinku k rozpadlé zdi, kde se z druhé strany nečekaně vynořili dva chlapi. Měli v

rukou šutry, které zblízka mrštili po našich. Otec a jeden voják se sesunuli k zemi. Druhého vojáka probodl mečem jeden ze soupeřů a Servác odhodil zbraň a vzdal se těsně před tím, než mu zezadu taky rozbili hlavu. Srazili ho na břicho a všechny živé muže svázali. Ukryl jsem se za jedním opuštěným skalním výstupkem a opatrně vyčuhoval, co se zajatými provedou. Báł jsem se o otce, ale pak jsem si všiml, že zdvihl hlavu. Zatím žije... Průběžně jsem informoval Hadera.

„Za několik minut jsme tam,“ odpověděl stručně.

Mezitím jsem sledoval, jak muži táhnou zajatce k jedné jeskyni. Překvapeně jsem zaznamenal nově zabudované bytelné dveře. Zajatce hodili dovnitř, přibouchli za nimi a vše zajistili závorou a velkým zámkem. Serváce tam šoupli taky, asi zrovna tihle nevěděli, že ten lump vlastně patří k nim. Chlapa s klíčem nechali hlídat poblíž. Ostatní vyrazili ke vstupu do pevnosti. Ohromný řev signalizoval, že konečně dorazila naše posila. Vydrápal jsem se na jednu polorozpadlou zeď, abych viděl, co se děje dole u vstupu. Bojovalo se tam muž proti muži a zdálo se to poměrně vyrovnané. Všude už leželo množství zraněných. Muži, co bojovali proti otci, se u vchodu chopili vozu se zásobami a tlačili ho k bojujícím. Rozhlížel jsem se po bitevním mumraji a hledal Hadera. Objevil jsem ho ve skupině, kde bojoval velitel a dva mně neznámí muži. Zdálo se mi, že se snaží protlačit blíž ke vstupu.

„Ústup do pevnosti,“ zařval najednou silný hlas velitele nepřátel. Ač se naši snažili tomu manévru zabránit, nepodařilo se to. Protivníci se natlačili dovnitř a venku nechali jen mrtvé a zraněné. Pak nasunuli do vchodu těžký nákladní vůz. Musel jsem vyklidit pozici na hradbách, protože směrem ke mně vyrazili tři muži s kušemi. Varoval jsem Hadera a doufal, že ho ostatní poslechnou a ukryjí se někam do bezpečí. Zamířil jsem ke kanálu, který mě dovedl dovnitř pevnosti. Jak jsem se plížil ven, všiml jsem si

odbočky do nenápadné pukliny ve skále. Změnil jsem směr a zjistil, že by se tímhle místem protáhli i lidé. Moc pohodlné to nebylo, ale třeba by to stálo za pokus. Uháněl jsem k ostatním, kteří se stáhli k našemu původnímu stanovišti. Hader už tam vyprávěl o mém objevu, jak se dostat dovnitř pevnosti, a jeho slovům pozorně naslouchal nejen velitel, ale i muž v černém, ze kterého sálala síla a autorita.

„Máme jen devět plně bojeschopných mužů,“ řekl ten v černém, „a oni jich mají asi patnáct.“

„Ale ti jejich jsou diletanti,“ namítl velitel.

„Ano. Ale ne všichni. Ti, co přežili, jsou trénovaní. Já bych spíš doporučil obléhat pevnost.“

„Jenže hrabě je zajatý uvnitř.“

„Jestli je ta skulina úzká, museli bychom vylézat z kanálu po jednom. To je příliš riskantní.“

„Můžeme od vás odlákat pozornost někam jinam,“ nabídl Hader.

„Jak byste to chtěli udělat?“

„To ještě přesně nevím, ale věřte, že to dokážeme.“

Muž se tázavě podíval na velitele stráží.

„Jo. Já bych mu věřil.“

„Jestli dokážeš odpoutat jejich pozornost na tak dlouho, než budou uvnitř alespoň čtyři muži, tak jdu do toho.“

„Výborně, Suli. Počkáme, až usnou?“

„Já bych nečekal. Vlíneme na ně hned. Ale chtělo by to nějaký signál, abych věděl, kdy můžeme dovnitř.“

„Pokusíme se způsobit velký hluk, to bude signál,“ slíbil Hader.

„Dobře. Kolik času potřebuješ?“

„Deset až patnáct minut,“ napověděl jsem Haderovi.

„Deset až patnáct minut,“ zopakoval po mně, „od chvíle, kdy vás opustíme.“

„Řeknu svým mužům, aby se připravili,“ kývl Sulivan a odkráčel.

„Pane,“ otočil se Hader na velitele a začal mu tiše vysvětlovat, co se chystáme podniknout. Potřebovali jsme někoho, kdo dá pozor, aby naše těla zůstala v klidu někde stranou, dokud naše dvě duše budou mimo.

„Dokážeme to?“ strachoval se Hader v okamžiku, kdy jsme se sunuli puklinou ke kanálu.

„Musíme,“ odpověděl jsem a doufal, že se to podaří tak, jak plánujeme.

Oddělili jsme se od mužů a zalezli do užší části kanálu, zatímco ostatní zamířili opačným směrem přímo do pevnosti. Jakmile jsme zaujali pozici ve vzájemném objetí, znovu se mi v mysli vynořil hlas Haderova předka.

„Pamatuj, že ještě nemáte tolik síly, abyste se mohli toulat mimo svá těla příliš dlouho. Jakmile jiskření vašeho kontaktu začne slábnout a modrat, musíte zpět do svých těl. A nyní dělej přesně to, co ti poradím,“ začal mě vnitřní hlas navigovat při realizaci mimotělního souznění. Trntokrát už to pro nás nebyla taková novinka jako minule. Protáhli jsme se ve své éterické existenci kolem čekajících přátel a vpluli do pevnosti. Bandité tam posedávali, večereli a polehávali. Musíme rychle vymyslet nějakou fintu, jak odlákat jejich pozornost směrem ke vstupu. Nahoře na hradbách se něco pohnulo a nás oba napadlo totéž. Ten uvolněný kvádr nahoře by se mohl svalit přímo do ohniště, kdyby ten chlapík, co tam hlídá... A už jsme mířili daným směrem. Hlídací mladík se musel hodně přemáhat, aby neusnul. Poměrně nedávno mu vtloukli do hlavy, že poslušnost patří mezi žádoucí vlastnosti. To se nám hodilo. Taky měl dostatek fyzické síly na to, co jsme po něm chtěli. Netrvalo ani dvě minuty, než jsme ho přesvědčili. Akce dokonce předčila naše očekávání, protože shozený kamenný blok zasáhl jednoho náhodně procházejícího banditu a těžce ho zranil. Několik chlapů se sklonilo k muži, který řval bolestí, a pár dalších se pustilo za mladíkem, který kámen svrhl dolů.

„Už ho nech! Musíme se odpoutat,“ naléhal na mě Hader a jiskřičky našeho spojení začaly slábnout. Rozletěli jsme se zpět do kanálu. Muži už odtud byli pryč, ale dosud nezaútočili. Oba jsme vklouzli do svých těl a já znovu zažil ten podivný pocit, že nejsem v tom správném. Za uplynulé týdny jsem si až neuvěřitelně zvykl na čtyři tlapy a ostré smysly. Najednou bylo zase všechno jinak. Teď už jsem ale nebyl tak bezradný. Věděl jsem, že je lepší na sebe nemyslet a soustředit se spíš na to, co je potřeba udělat. A nyní se musíme co nejdřív přidat k našim. Ještě než jsme se dosoukali k vyústění kanálu, ozval se zvenčí řev. Naši muži zaútočili. Vyrazil jsem směrem k jeskyni, která jako jediná měla dveře. Hader mi běžel v patách. Narazili jsme na Suliho, který právě mečem zlikvidoval stráž. Vrhhl jsem se po klíčích, protože jsem slyšel dalšího přibíhajícího muže. Toho naštěstí zaměstnal Suli. Zápasil jsem se zámkem třesoucíma rukama a proklínal svou nešikovnost. Nakonec se mi podařilo odemknout a kdosi na druhé straně vyrazil dveře tak prudce, že jsem jen tak tak stihl uhnout. Z jeskyně vyrazil můj otec a chlap, který bojoval se Sullivanem jen heknul, když ho otec srazil k zemi. Vytrhl nepříteli z opasku tesák a muže zabil. Pak mu z ruky sebral jeho meč.

„Nějakej naštvanej, Pavle, ne?“ zasmál se Suli a pomohl mému otci vstát. Z jeskyně se vynořil jeden z našich strážných a Servác. To už se sem hnali další tři nepřátelé. Servác se sehnul k mrtvému hlídači a otočil jeho tělo. On snad i v takovéhle vypjaté chvíli okrádá mrtvoly, napadlo mě, ale neměl jsem čas o tom dumat, protože jsem se musel bránit jednomu z útočících mužů. Byl rychlý a záludný. Hader sice v posledním týdnu boj s mečem trénoval, ale stejně tohle tělo tak trochu vyšlo ze cviku. Dělal jsem vše, co bylo v mých silách, ale on byl rychlejší, a než jsem se nadál, měl jsem krvácející rány na předloktí a pod kolenem. Jak jsem zakolísal, rafnul ho Hader do stehna

a dal mi šanci se muži znovu postavit. Ve chvíli, kdy jsem znovu zaujal pozici, kopl mě útočník do zraněné nohy a já se sesunul do kleku. Bylo mi jasné, že to je konec. Teď mě zabije. Nad mou hlavou zazvonila ocel a někdo mě odstrčil stranou. Servác? Postavil se mému útočníkovi a přinutil ho couvnout. Sakra, takhle jsem ještě nikdy Serváce bojovat neviděl! Udělal tři výpady a muže zabil, pak se otočil na mého otce. Ten už ale žádnou pomoc nepotřeboval. Byl ještě o něco rychlejší než Suli. Sykl jsem bolestí, když jsem se pokusil zvednout.

„Tak co?“ poťouchle se zeptal Hader a mně bylo okamžitě jasné, co má na mysli.

„Jo, teď bych to potřeboval,“ souhlasil jsem a natáhl k němu zraněné koleno. Nenápadně se ke mně přitočil a pach moči se smísil s pachem krve. Štípalo to, ale vzápětí se mi ulevilo a já mohl vstát.

„Jste v pořádku?“ otočil se k nám otec, a když viděl, že stojíme na svých, nezdržoval se a zamířil do centra pevnosti. Vyrázili jsme za ním. Ale i tady už bylo skoro hotovo. Ti, co nebyli mrví, leželi bezmocně na zemi a s obavou hleděli na naše meče. Jejich osud se rázem otočil k horšímu. Nyní je čekala smrt nebo otroctví. Vybrali si špatnou stranu. Nějak jsem je při pomyšlení na naše mrtvé nedokázal litovat.

„Jako za starých časů,“ ušklíbl se Suli a otřel krev ze své zbraně do pláště jedné mrtvoly.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že ses tu objevil,“ poklepal ho po rameni otec.

Velitel kulhal podobně jako já, ale když přišel blíž k ohni, bylo vidět, jak se usmívá.

„Jsem zatraceně rád, že jsi to přežil,“ objal mého otce a ten se kupodivu ani nebránil.

„Jenom díky tobě,“ odpověděl vřele.

Potom si konečně táta všiml, že tu jsem i já.

„Tak co, Vlade, jak se cítíš?“ zeptal se nezvykle starostli-

vě.

„Ještě nevím, seběhlo se to hrozně rychle,“ zkusil jsem říct pravdu.

„Prošel jsi ohněm. Člověku chvíli trvá, než se z toho oklepe,“ odpověděl chápavě beze stopy výsměchu, kterého jsem se bál, a pak mě taky objal. Najednou jsem se cítil o moc lépe. Pak mě táta poslal na hradby, abych tam s Haderem hlídal, než tady udělají pořádek. Byl jsem vděčný, že nemusím tahat mrtvoly nebo utěšovat zraněné. Nahoře na hradbách bylo příjemné ticho. Konečně jsem se mohl soustředit na fakt, že jsem zase ve svém těle a že jsem právě přežil svou první bitvu. Ale budu muset víc trénovat, aby už mě Servác nemusel zachraňovat. Servác. Kvůli němu jsem se teď zmítal v rozporuplných rozpacích. Copak mohu obvinít člověka, který mě vyrval z drápů smrti? To by nebylo ode mě fér. Ale na druhou stranu ani nemohu dopustit, aby dál okrádal mého otce. Sakra! To je ale zapeklitá situace. Jak z toho ven?

Pak mě přišel vystřídat jeden z gardistů. Pomalu jsem sešel k ohni a Servác mi podal deku, abych se mohl na noc zabalit. Usnul jsem téměř okamžitě. Akorát mě pronásledovaly zlé sny.

Druhý den jsme nechali pevnost pod dozorem Suliho a společně se Servácem, otcem a velitelem se na koňských hřbetech kolébali k domovu. Cestovali jsme mnohem pomaleji, snad i proto, že Hader odmítal pobyt v přichystaném koši. Domů jsme dorazili až těsně před setměním. „Za půl hodiny se sejdeme u večere,“ nařídil nám táta, když jsme odevzdávali koně čekajícím stájníkům.

Šel jsem ze sebe smýt špínu a krev a najít si na sebe něco, co nepáchne Haderovou močí. Rána na noze se začínala hojit a nyní už jen svědila. Škrábanec na ruce mi Hader „ošetřil“ časně ráno, a ať už se mi to líbilo nebo ne, fungovalo to. Byl jsem tak unavený, že mě neosvěžilo ani umytí. Mnoho nescházelo a místo večere jsem zalezl

rovnou do postele. Ale Hader mě upozornil, že ostatní už se scházejí v jídelně. Unaveně jsem se vydal za nimi.

„Výborně,“ prohlásil otec, když jsem dorazil, „nyní jsme všichni. Než začneme jíst, následujte mě prosím do pracovny.“

Na chodbě už číhal Hader a zvědavě se k nám připojil. Co nám může chtít? Marně jsem si lámal hlavu, co má táta za lubem. Tvářil se absolutně neutrálně a ani ostatní pravděpodobně netušili, co se bude dít. Posadil nás kolem malého kulatého stolu.

„Ještě jednou vám všem chci poděkovat. Vážím si toho, co jste pro mě udělali,“ vlídně na nás postupně spočinul pohledem, ale nám bylo jasné, že musí přijít ještě něco, protože poděkovat nám klidně mohl i během večere.

„Ale proč jsme tu... Myslím, přátelé, že je na čase, abychom do nejužšího kruhu důvěry přijali dalšího člena, a to mého syna Vladana. Co vy na to?“

„Pro všemi deseti,“ odpověděl velitel a usmál se.

Servác mlčel. Otec se na něj tázavě podíval: „A ty?“

„Poslední měsíc jsem pocítoval Vladanovu odtážitost. Možná proti mně něco má.“

Otec se podíval přímo na mě: „Máš něco proti Servácovi?“ Teď jsem pro změnu mlčel já. Znovu na mě dolehlo dilema, zda mám žalovat na člověka, který mi včera zachránil život.

„Měl bys promluvit na rovinu, Vlade,“ doporučil mi velitel stráží, „tady si říkáme všechno, i to, co je nepříjemné.“

„Dobrá,“ vzdychl jsem. „Včera mi Servác zachránil život, proto je mi trochu proti srsti fakt, že jsem ho viděl, jak se domlouvá s našimi nepřáteli, jak tajně prodává naše obilí a jak zatajuje peníze z prodeje krajek.“

„Jak jsi na to mohl přijít?“ podivil se Servác. Nepolekal se mého tvrzení, jenom se divil. „Byl jsem přece tak opatrný.“

„Hadere, pojď sem,“ zavolal na našeho zvědavého lišáka

velitel. Zdvihl ho ze země a posadil na stůl mezi nás. „Tak tohle je Vladanovo eso v rukávu neboli jeho malý špion. Co vidí a slyší lišák, to ví i Vladan. Takže kruh důvěry budeme muset rozšířit ještě o stříbrňáka.“

Střetl jsem se s otcovým pohledem a jen jsem kývl na nevyslovenou otázku.

„Došlo mezi nimi k souznění,“ celkem už zbytečně dodal nahlas velitel.

„To mi stačí. Já jsem taky pro,“ řekl najednou Servác a výjimečně si při tom nehrál ani s tužkou ani s ničím jiným. Neklidně jsem se zavrtěl a přinutil se vyrukovat se všemi svými pochybami.

„Také o tobě říkali, že máš na svědomí smrt majitele pily,“ vmetl jsem mu do očí, abych se zbavil i toho posledního, co mě tížilo.

„Nemá to na svědomí, byla to skutečně jen nehoda,“ zastal se Serváce můj otec. „Pouze toho využil k posílení své pověsti hajzla.“

„Cože?“

„Víš, milý synu, není snadné balancovat mezi mírem a válkou se sousedy. Potřebujeme mít co nejvíc nejaktuálnějších informací o všech jejich aktivitách. To je Servácova práce. A aby se něco dozvěděl, musí občas předstírat něco jiného, než si myslí, a dělat věci, co se velice podobají vydírání. A protože na tom nejsme finančně zrovna nejlépe, tak občas něco lacino koupí a draze pod rukou prodá. Peníze z těchto obchodů a peníze z krajek, o kterých tvá matka nemá tušení, slouží k zajištění míru a bezpečnosti v našem hrabství. A jelikož jsi byl právě přijat do kruhu důvěry, tak ti ještě prozradím jednoduchou fintu, jak se Servácem domlouváme. Chce-li nám říct nějakou pravdu nebo něco důležitého, s ničím si nehraje. Čím intenzivněji si hraje s nějakým předmětem, tím víc se jeho tvrzení přibližují lži. Už to chápeš?“

Jako by mě někdo praštil palicí! Takže Servác celou dobu

pracoval pro mého otce a já ho podezíral neprávem...
A věděl o tom i velitel. Najednou jsem se zastyděl.

„Omlouvám se za své podezírání,“ vysoukal jsem ze sebe a cítil se trapně. V jejich očích jsem určitě vypadal jako hloupý šmírák.

Otec vstal a sundal ze zdi dědův meč. Položil ho na stůl a přisunul směrem ke mně.

„Konečně jsi vyrostl z dětských střevíčků. Vítej mezi dospělými. Je tvůj. Prokázal jsi zájem a ostražitost, když jsi odhalil Servácovy figle. Prošel jsi bojem, aniž jsi ztratil odvalu. A oživil jsi dávnou tradici splnutí s modrou krví...“

„... moudrou krví,“ opravil v duchu Hader slova mého otce.

Vzal jsem do rukou meč, po kterém jsem tak dlouho toužil.

„Díky,“ řekl jsem otci. Do mé radosti se ale mísily nové pocity, o kterých jsem ještě před měsícem neměl ani tušení. Ten meč nebyl jen uznáním mé dospělosti, byla to i odpovědnost za celé hrabství, byla v tom i pachutí prolité krve a intriky, co nám umožňují přežít. Najednou mi ten meč připadal o hodně těžší...